Proletari din toate țările, uniți-vă!

AGRICULTURA NOUĂ

Anul III — Nr. 272
Marți 4 decembrie 1956

4 pagini
Prețul 20 de bani

Organ al Ministerului Agriculturii și al Ministerului Gospodăriilor Agricole de Stat din R. P. R.

La 3 februarie 1957 alegeri de deputați în Marea Adunare Națională

Decret cu privire la fixarea datei alegerilor deputaților în Marea Adunare Națională și pentru stabilirea numărului și delimitarea circumscripțiilor electorale

Avînd în vedere că mandatul Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Romîne a expirat la data de 30 noiembrie 1956 și că potrivit art. 39 din Constituție, în termen de cel mult trei luni de la expirarea acestui mandat, Prezidiul Marii Adunări Naționale fixează noi alegeri pentru Marea Adunare Națională;

Ținînd seama de prevederile art. 64 din legea pentru alegerea deputaților în Marea Adunare Națională a R.P.R. potrivit cărora data alegerilor trebuie stabilită cu cel puțin două luni înainte de ziua alegerilor;

Avînd în vedere totodată și faptul că potrivit art. 14 din Legea pentru alegerea deputaților în Marea Adunare Națională a R.P.R., numărul și delimitarea circumscripțiilor electorale se stabilește de către Prezidiul Marii Adunări Naționale odată cu fixarea datei alegerilor;

Prezidiul Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Romîne decretează:

Art. 1. — Data alegerii deputaților în Marea Adunare Națională se stabilește pentru ziua de 3 februarie 1957.

Art. 2. — Numărul și delimitarea circumscripțiilor electorale pentru alegerea deputaților în Marea Adunare Națională sînt cele stabilite în tabelul anexă care face parte integrantă din prezentul decret.

Președintele Prezidiului Marii Adunări Naționale
Dr. PETRU GROZA

Locțiitorul secretarului Prezidiului Marii Adunări Naționale
GHEORGHE MARUSI

București, la 1 decembrie 1956

Un minunat prilej de popularizare a succeselor gospodăriilor colective

Țăranul muncitor Anton Vetö din comuna Stamora Germană, regiunea Timișoara, e considerat de către consătenii săi drept unul dintre cei mai vrednici și mai pricepuți plugari din sat. Ca mărturie a hărniciei lui stau recoltele mari pe care, în ciuda timpului neprielnic, le-a cules în acest an de pe pămîntul său: 1543 kg de grîu și aproape 2000 kg de porumb la hectar.

Cu toată strădania lui, însă, nu a putut să-i întreacă pe colectiviști în producția agricolă. De la aceștia aflase că gospodăria colectivă obținuse la unele culturi recolte medii la hectar de două, de trei și chiar de patru ori mai mari decît media din sectorul individual. Parcă nu-i venea să creadă. Iată de ce Anton Vetö și mulți alți țărani muncitori din sat au răspuns invitației colectiviștilor, venind printre primii la sărbătoarea împărțirii veniturilor în colectivă. Aici, privirile le-au fost atrase de un grafic reprezentînd recoltele obținute de colectiviști pe de o parte și de țăranii muncitori individuali pe de altă parte. Astfel, la grîu, gospodăria colectivă a obținut în medie la ha o producție de 1.821 kg, față de 939 kg, cît s-a obținut în sectorul individual, la orz, 2.974 kg, față de 1.377 kg, la ovăz, 2.121 kg, față de 676 kg, la secară, 2.326 kg, față de 553 kg, la porumb, 2.710 kg de boabe, față de 810 kg, iar la sfecla de zahăr, 20.375 kg, față de 17.800 kg.

Cum de au reușit colectiviștii să culeagă recolte atît de mari? s-a întrebat Anton Vetö. Răspunsul l-a aflat ascultînd cu atenție cuvîntul președintelui gospodăriei colective. Acesta vorbea despre munca bine organizată, despre aplicarea îngrășămintelor, despre asolament, tractoare, metode agrotehnice etc. Președintele a ajuns apoi la veniturile repartizate colectiviștilor drept plată pentru munca lor de peste an. Lui Anton Kovacs, de pildă, care, împreună cu membrii familiei sale, efectuase 750 de zile-muncă, i se cuveneau 3.750 kg de grîu, peste 3.000 kg de porumb, peste 1.000 kg de orz, vreo 75 litri de ulei, cam tot atîta kg de zahăr și cca 3.000 lei. Anton Vetö asculta mai departe: zeci și zeci de colectiviști care aveau să ducă acasă bucatele cu carul. In gînd își făcea tot felul de socoteli. După un an de muncă, cei mai mulți dintre colectiviști se alegeseră cu venituri de 2 și chiar de 3 ori mai mari decît dobîndise el. Pînă și Francisc Hataieu, om la 73 de ani, muncind în colectivă a cîștigat mai mult decît Anton Vetö și alți tineri din sat. Colectiviștii au dovedit astfel încă o dată că sînt mai fruntași decît fruntașii.

Asistînd la împărțirea veniturilor și stînd de vorbă pe îndelete cu colectiviștii, Anton Vetö s-a convins pe deplin de foloasele gospodăriei colective față de mica gospodărie individuală. Așa se explică faptul că el s-a hotărît ca îndată să se înscrie în gospodăria colectivă.

Asemenea lui Anton Vetö din Stamora Germană, numeroși alți țărani muncitori individuali din diferite sate și comune ale țării s-au hotărît acum, cu prilejul împărțirii veniturilor în gospodăriile colective, să pășească pe drumul muncii în comun. Așa s-au petrecut lucrurile, de pildă, în comuna Techirghiol, regiunea Constanța, unde 7 familii de țărani muncitori s-au înscris în gospodăria colectivă chiar în ziua împărțirii veniturilor și tot așa au făcut alte șapte familii din comuna Tifești, raionul Panciu.

Ce învățăminte trebuie să tragă din asemenea fapte consiliile de conducere ale gospodăriilor colective, colectiviștii înșiși, inginerii și tehnicienii agricoli, activiștii de stat care lucrează pe tărîmul agriculturii? O învățătură deosebit de prețioasă și anume că sărbătoarea împărțirii veniturilor în gospodăriile colective trebuie folosită ca un minunat prilej de popularizare a realizărilor marii gospodării agricole socialiste.

Colectiviștii din multe sate și comune, îndrumați de organizațiile de bază, consideră lupta pentru întărirea economico-organizatorică a gospodăriilor colective și lărgirea lor prin atragerea de noi membri drept una din sarcinile lor permanente și cele mai importante. Așa, bunăoară, membrii gospodăriei colective „Vasile Roaită" din comuna Pecica, regiunea Timișoara, desfășoară în aceste zile o intensă muncă de lămurire în rîndul țăranilor muncitori cu gospodărie individuală. Atît prin agitatori, prin grafice și prin articole scrise la gazeta de perete, prin stația de radioficare, cît și cu ocazia întîlnirilor cu consătenii lor la căminul cultural, ei popularizează pe larg succesele gospodăriei lor colective.

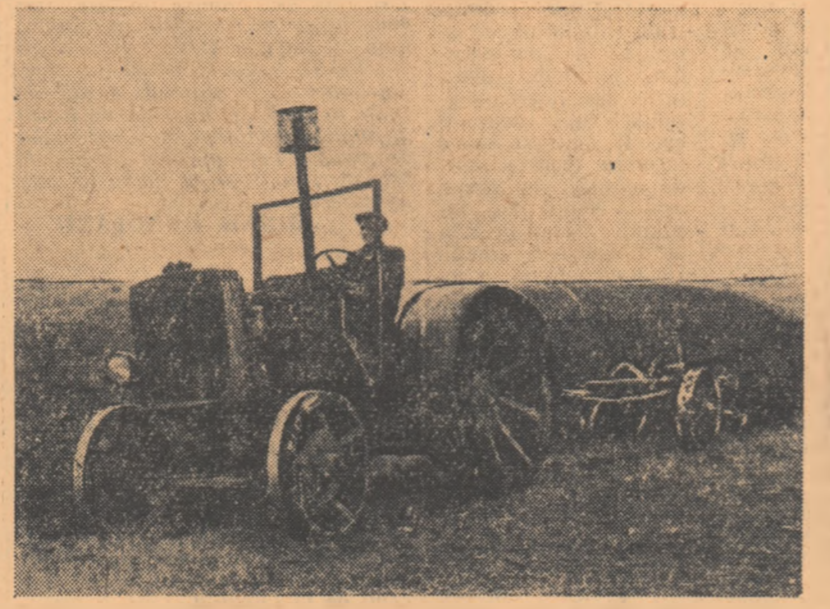
Membrii celor două gospodării colective din comuna Cuca, raionul Bujoru, sînt de asemenea preocupați de creșterea numărului familiilor de colectiviști prin noi înscrieri. Folosind prilejul împărțirii veniturilor, ei duc o susținută muncă politică pentru lărgirea gospodăriilor lor colective. In discuțiile de la om la om și în convorbirile ce se organizează cu grupuri de țărani muncitori individuali, agitatorii colectiviști popularizează realizările obținute de gospodăriile colective, explică cu fapte concrete, prin socoteli făcute amănunțit, avantajele ce le au cei care muncesc pămîntul în comun. Munca politică desfășurată permanent a făcut ca în comuna Cuca tot mai mulți țărani muncitori să urmeze drumul arătat de partid. Astfel, numai în ultimul timp, încă 38 de familii de țărani muncitori individuali au intrat în cele două gospodării colective. Este bine ca exemplul colectiviștilor din Pecica și Cuca să fie urmat de cît mai mulți membri ai gospodăriilor colective.

Sarcini importante revin în acest sens inginerilor și tehnicienilor agricoli, mecanizatorilor din S.M.T. și activiștilor de stat. Formele care pot fi folosite pentru popularizarea succeselor gospodăriilor colective sînt multe și variate. Desigur că importante și convingătoare sînt vizitele ce se pot organiza la gospodăriile colective. De asemenea, constituirile organizate în gospodăriile colective fruntașe la care să participe și țăranii muncitori cu gospodăria individuală sînt eficace. Aici, țăranul muncitor poate cunoaște bine cum muncesc și trăiesc colectiviștii și să se convingă astfel că singura cale spre un trai îmbelșugat este gospodăria colectivă.

In munca lor de zi cu zi, acum, în perioada cînd în gospodăriile colective se împart veniturile, inginerii și tehnicienii agricoli, mecanizatorii din S.M.T.-uri, deputații etc. au datoria să popularizeze pe scară cît mai largă succesele sectorului socialist din agricultură. Ei trebuie să muncească în această privință convinși fiind că au un rol important în formarea unor noi unități socialiste la sate, că ajută alte zeci și zeci de țărani muncitori cu gospodărie individuală să pășească pe drumul unei vieți îndestulate.

Timpul bun de lucru în cîmp trebuie folosit

Continuă arăturile adînci

Prima zăpadă căzută, e drept, cam devreme, s-a topit repede. Acum, pămîntul este iar bun de arat. Tînărul tractorist Ion Năstase, de la S.M.T. Costești, regiunea Pitești, dă zor să termine de arat ultimele hectare din cele contractate de stațiune în comuna Stolnici.

7 S.M.T.-uri din regiunea Galați și-au îndeplinit planul anual

Mecanizatorii din S.M.T.-urile „1 Mai" Brăila, Măxineni și Niculești-Jianu din regiunea Galați, au raportat de curînd îndeplinirea planului anual de lucrări. Pînă în prezent, planul anual a fost îndeplinit de 7 S.M.T.-uri din regiune. Datorită creșterii sectorului socialist al agriculturii, care cuprinde peste 55 la sută din suprafața arabilă a regiunii, volumul lucrărilor executate cu mașinile și uneltele agricole ale celor 24 de S.M.T.-uri este pînă în prezent cu 35.230 de hantri mai mare decît realizările din anul trecut. Planul anual al S.M.T.-urilor din regiune era îndeplinit la data de 28 noiembrie în procent de 95 la sută.

Pentru realizarea unui volum sporit de lucrări, S.M.T.-urile au fost înzestrate în acest an cu încă 85 de tractoare, 140 de motopompe, 7 ateliere mobile, pluguri și alte mașini și unelte agricole. In anul 1956, au fost date în exploatare S.M.T.-urile Berești și Măxineni și au început lucrările de construcții ale altor două stațiuni în comunele Pechea și Jirlău.

REZULTATELE MUNCII UNITE ȘI SÎRGUINCIOASE

Belșug de bucate în casele colectiviștilor

De curînd, la gospodăria colectivă „Dezrobirea Muncii" din comuna Galicea Mare, raionul Băilești, a avut loc împărțirea definitivă a veniturilor în bani și în natură. Pentru colectiviștii din Galicea Mare, ziua aceasta a fost o adevărată sărbătoare, iar pentru țăranii muncitori cu gospodărie individuală încă un prilej de a vedea cu proprii lor ochi foloasele pe care le aduce munca în comun.

Fiecărui colectivist i-au revenit, pentru o zi-muncă, 4,800 kg de grîu, 4,800 kg de porumb, 0,950 kg de floarea-soarelui, 0,250 kg de mazăre, 0,788 kg de varză, 0,154 kg de fasole, lînă, miere, brînză și alte produse precum și bani. Pentru cele 649 de zile-muncă efectuate împreună cu membrii familiei sale, colectivistul Constantin Bojiu a primit 3.113 kg de grîu, 3.113 kg de porumb, peste 600 kg de floarea-soarelui, precum și 2.600 lei, iar Constantin Dudău, care a făcut 406 zile-muncă, a dus acasă 1.949 kg de grîu, 1.949 kg de porumb, alte produse și 1.624 lei. Mari cantități de produse și însemnate sume de bani au primit — drept plată pentru munca lor sîrguincioasă — și alți membri ai gospodăriei colective din Galicea Mare.

★

De curînd, au primit roadele muncii de peste an și membrii gospodăriei colective „Inainte" din comuna Cotofenii din Față, raionul Filiași. Colectivistul Constantin Roșu a primit, pentru cele 532 de zile-muncă, peste o jumătate de vagon de diferite produse, din care numai cereale 4.000 kg, precum și suma de 1.596 lei. De asemenea, colectivistul Florea Pană, care a făcut 454 zile-muncă, a primit 3.600 kg de cereale și 1.362 lei.

Cîte 100 lei la zi-muncă

In gospodăriile colective din raioanele Panciu și Focșani, a început împărțirea veniturilor. Multe dintre gospodăriile colective din aceste raioane au un sector viticol dezvoltat, care, după cum se știe, aduce venituri mari.

La Diocheți, raionul Panciu, este o gospodărie colectivă viticolă care a luat ființă în luna aprilie a acestui an. Membrii gospodăriei au muncit cu multă hărnicie ca să obțină recolte mari. De la vie, colectiviștii au obținut peste 7.000 kg de struguri la ha, din care au valorificat cea mai mare parte.

După ce s-au făcut reținerile pentru fondul de bază și pentru celelalte fonduri, atît cît prevede statutul, s-a trecut la împărțirea veniturilor. In urma veniturilor mari realizate, gospodăria a împărțit cîte 100 lei la ziua-muncă. Colectivistul Pisu Ioniță, de pildă care a făcut împreună cu membrii familiei sale 460 zile-muncă, a primit 46.000 lei. Colectivistul Hangiu Hristodor a făcut singur anul acesta 170 zile-muncă și a primit 17.000 lei. Sume importante au primit și colectiviștii Mihalache Mihai, Paraschiv Pătrășcanu, Gheorghe Pisu ș.a.

Peste un vagon de produse agricole

Zilele acestea, la gospodăria agricolă colectivă „23 August" din comuna Făcăeni, raionul Fetești, a avut loc împărțirea restului de 60% din produsele cuvenite colectiviștilor pentru zilele-muncă prestate.

Datorită lucrării pămîntului cu mijloace mecanizate și respectării cu strictețe a regulilor agrotehnice, cu toată seceta din anul acesta, colectiviștii din Făcăeni au obținut frumoase recolte, care întrec cu mult pe ale țăranilor muncitori cu gospodării mici și mijlocii din comună. Ca urmare, pentru fiecare zi-muncă ei au primit: 3 kg de grîu, 6 kg de porumb, precum și însemnate cantități de brînză, vin și alte produse.

Așa, bunăoară, colectivistul Vasile Bucur a primit pentru cele 1.300 de zile-muncă efectuate împreună cu familia sa 3.900 kg de grîu, 7.800 kg de porumb, 990 kg de floarea-soarelui, 156 kg de fasole, 390 kg de orz, 529 kg de cartofi, 1.040 kg de varză, 351 kg de ceapă și alte zarzavaturi, 429 kg de vin, 21 kg de lînă, 52 kg de brînză, 260 kg de furaje și bani.

Venituri însemnate a realizat și colectivistul Tudor Peteu, care împreună cu familia sa a efectuat 940 de zile-muncă, și mulți alții.

Constantin Frîncu
corespondent

Au început cursurile învățămîntului agricol de masă

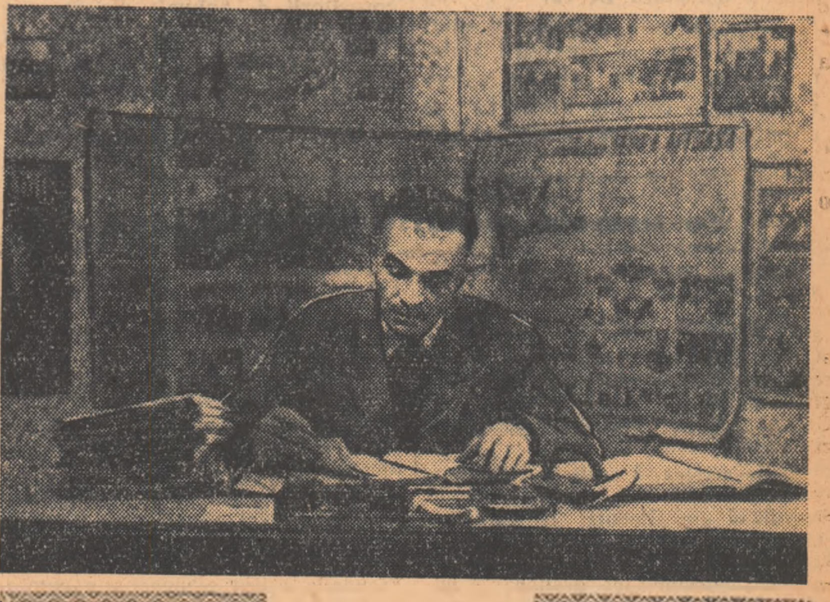
Săptămîna trecută, și-au început activitatea cele trei cercuri agrozootehnice organizate în comuna Dolhești, raionul Fălticeni. La lecțiile inaugurale ținute în fiecare din cele trei sate ale comunei, frecvența înregistrată a fost de sută la sută. Țăranii muncitori din această comună au văzut doar ce sporuri însemnate de recoltă au obținut cei care au pus în practică cele învățate la cursul agrozootehnic din anul trecut. Așa, de pildă, Ștefan Andrei a obținut aproape 2.000 kg de grîu la ha, în timp ce media producției pe comună a fost de 1.400—1.500 kg. Numărul celor înscriși la cursuri fiind în această iarnă cu mult mai mare, Elena Cancea, tehniciana agricolă a comunei, s-a văzut nevoită să organizeze trei cercuri: unul în Dolhești, iar celelalte în satele Dolheștii Mari și Valea Boului.

Prima lecție, la care au luat parte toți cursanții, a avut ca subiect: „Sarcinile trasate de partid și guvern pentru ridicarea producției agricole vegetale și obținerea a 10 milioane de tone de grîu și porumb. Condițiile existente în comuna Dolhești pentru obținerea unei producții mereu sporite".

★

La întovărășirile agricole „1907" și „8 Martie" și la gospodăria agricolă colectivă „Flamura Roșie" din Șoldanu, raionul Oltenița, a avut loc săptămîna trecută deschiderea festivă a cursurilor agrozootehnice de masă. Lecțiile cursului agricol din gospodărie sînt predate de inginerul agronom Elena Zulan. La prima lecție, au participat un număr mare de colectiviști, în frunte cu brigadierii și membri ai consiliului de conducere.

Pregătind primele lecții

Anul acesta, în comuna Buftea, raionul Răcari, s-au înscris la cursurile agrozootehnice de masă peste 150 de țărani muncitori. Aceste cursuri, care vor începe foarte curînd, vor fi împărțite în 4 cercuri de studii: pomicol, viticol, veterinar și zootehnic.

In fotografie: lectorul Constantin Petrovici, responsabilul cercului veterinar, pregătindu-și una din primele lecții pe care o va preda zilele acestea.

(Foto D. CONSTANTINESCU)

DE CE NUMAI ATÎT?

Anul agricol 1955—1956 a fost deosebit de greu pentru agricultură.

Primăvara tîrzie și excesiv de umedă, după care au urmat o încălzire bruscă și o vară secetoasă, lipsită complet de precipitații, a provocat mari neajunsuri atît în ceea ce privește executarea lucrărilor, cît mai ales dezvoltării culturii și legării rodului. De aceea, nu e de mirare că în majoritatea regiunilor s-au obținut recolte cu mult mai mici decît în ultimii ani.

Și în raionul Brănești, culturile au avut de suferit de pe urma condițiilor de climă. Cu toate acestea, rezultatele obținute la prășitoare, mai cu seamă la cultura porumbului, sînt mulțumitoare: 1.600 kg de porumb boabe la ha în medie pe raion. In cuprinsul raionului sînt unele unități agricole cooperatiste, printre care gospodăriile colective „Elena Pavel" din Vasilați, „N. Bălcescu" din Drăgoești, „Drumul lui Lenin" din Cătrunești, sau comune ca Fundeni, Brănești și altele, în care producțiile de porumb obținute depășesc 2.000 kg de boabe la ha. Ce dovedesc aceste rezultate? Ele arată un lucru deosebit de evident pentru oricine cunoaște cît de cît „tainele" agriculturii. Anume, că agricultorii din raionul Brănești au reușit să înfrîngă în parte greutățile pricinuite de secetă prin folosirea regulilor recomandate de agrotehnică. Intr-adevăr, încă din toamna anului trecut, aproape întreaga suprafață destinată însămînțărilor de primăvară a fost arată adînc. Totodată, pe cîteva mii de hectare au fost încorporate în sol, o dată cu arătura, și însemnate cantități de gunoi de grajd. Prin aceste pregătiri s-a pus o bază solidă recoltelor anului 1956, deoarece, pe lîngă faptul că, astă-primăvară, însămînțările s-au putut executa în epocile optime, solul a înmagazinat tot timpul iernii și primăverii mari cantități de apă, care în timpul secetei au ajutat culturile să crească și să lege rod.

Invățăminte date uitării

Era de așteptat ca experiența căpătată în acest an să fie folosită și acum toamna, cînd orice bun gospodar se îngrijește de soarta recoltei anului ce vine. Iată însă că, din păcate, lucrurile nu stau așa. In raionul Brănești, din cele 32.000 ha ce trebuiau pregătite pentru însămînțările de primăvară n-au fost arate adînc decît cca 11.000 ha. In multe comune, cum ar fi Gălbinași, Găneasa, Plătărești, Fundulea și altele, au fost arate numai 20—30 la sută din suprafețele destinate culturilor de primăvară. In ceea ce privește aplicarea îngrășămintelor naturale, trebuie arătat că pînă în prezent, au fost gunoite pe întreg raionul abia 551 ha. Este adevărat că unii șefi de puncte agricole, printre care cei din Cătrunești, Sohatu și Afumați, au dus o susținută muncă de îndrumare printre producătorii agricoli pentru a-i convinge pe cît mai mulți de avantajele folosirii gunoiului de grajd. Rezultatul? In aceste comune au fost cărate pe cîmp și îngropate sub brazdă cîteva mii de tone de gunoi. Dar, „cu un rac, tot sărac". In cele mai multe comune, ca Drăgoești, Chiroiu, Găneasa, Sărulești, Pîrlita și altele, gunoiul de grajd stă și acum aruncat pe marginea șanțurilor, ca urmare a lipsei de preocupare manifestată de agronomii de la punctele agricole și de la comune în privința îndrumării țăranilor muncitori să folosească acest prețios îngrășămînt.

Față de situația destul de gravă existentă în raionul Brănești în ceea ce privește pregătirea terenului pentru însămînțările de primăvară, e firesc să ne întrebăm: de ce s-au arat pînă acum numai 34 la sută din suprafețele destinate culturilor de primăvară? Pentru că, așa cum încearcă să justifice acest lucru majoritatea tovarășilor de la sfaturile populare comunale și punctele agricole, condițiile de climă au fost nefavorabile și nu s-a putut lucra? Este adevărat că vremea a fost neprielnică executării lucrărilor agricole pînă aproape la jumătatea lunii octombrie, cînd a plouat din abundență. De atunci, însă, atît însămînțările de toamnă, cît și pregătirea ogoarelor pentru culturile de primăvară s-au putut executa în cele mai bune condiții agrotehnice.

Cauze care nu mai sînt obiective

Faptele arată că întîrzierea arăturilor de toamnă în raionul Brănești nu se datorește numai timpului neprielnic. De pildă, dacă numai jumătate din forțele de muncă existente în cuprinsul raionului ar fi fost folosite chibzuit, s-ar fi putut ara și însămînța zilnic cel puțin 1.800 ha. Aceasta înseamnă că în mai bine de 30 de zile lucrătoare, adică de la 10—11 octombrie, după ce a plouat, și pînă la 18—20 noiembrie, cînd au început primele înghețuri, se puteau ara și însămînța toate suprafețele destinate culturilor de toamnă, fiind posibil totodată să se pregătească în întregime și ogoarele pentru însămînțările de primăvară. Că așa este o dovedesc rezultatele obținute de gospodăriile colective din Drăgoești și Sohatu, care au terminat complet însămînțările și arăturile de toamnă, precum și rezultatele obținute de comunele Belciugatele, Cătrunești, Progresul și altele, care sînt pe terminate cu aceste lucrări.

Dacă în privința ritmului neîngăduit de încet în care s-au desfășurat însămînțările de toamnă există motivul, real de cele mai multe ori, că oamenii nu au avut sămînță și au trebuit să și-o procure fie de pe piață, fie prin schimb pe alte boabe la bazele de recepție, ceea ce a cauzat pierderea multor zile bune de lucru, în privința tărăgănării executării arăturilor adînci pentru însămînțările de primăvară nu poate fi invocată nici o scuză obiectivă. E cît se poate de limpede că la aceasta au contribuit atît tractoarele S.M.T.-ului Hagiești, care au stat zile întregi defecte, cît și faptul că atelajele și timpul prielnic n-au fost folosite din plin.

In ultima săptămînă, vremea a devenit favorabilă executării arăturilor adînci de toamnă. După datele Institutului meteorologic, și următoarele zile vor fi călduroase, așa încît lucrările în cîmp vor putea fi continuate fără întrerupere. Folosind în mod chibzuit toate atelajele existente, precum și fiecare oră bună de lucru, agricultorii din raionul Brănești pot să recupereze timpul pierdut pînă acum executînd arături adînci pe toate suprafețele destinate însămînțărilor de primăvară. Totodată, ei vor trebui să îngroape sub arătură și gunoiul de grajd bine putrezit ce stă încă nefolosit, deoarece numai așa pot ajuta culturilor să crească mai viguroase și să rodească mai mult.

L. GHEORGHE

Insemnări — Un S. M. T. bine pregătit de iarnă

Zilele trecute, am poposit la S.M.T. Tg. Mureș. Tocmai se terminase o ședință, la care luaseră parte șefii de brigadă, mecanicii și agronomii de sector și pontatorii-alimentatori. Sarcinile din campania de toamnă fiind îndeplinite și timpul înaintat, se stabiliseră ultimele măsuri ce urmau să fie luate pentru desfășurarea în bune condiții a muncii de iarnă în S.M.T.

De altfel, stațiunea este de pe acum bine pregătită în vederea întoarcerii brigăzilor de pe teren.

Am intrat în atelierul mecanic. Peste tot, ordine, curățenie și o temperatură plăcută. Se vedea bine că ușile, ferestrele, fuseseră revizuite și reparate. De asemenea, era terminată instalarea de gaz metan pentru încălzitul halei de montaj și al atelierelor unde vor fi reparate pompele de injecție, radiatoarele, șasiurile etc.

Atelierul era împărțit în 12 posturi de reparații pe ansamble, amplasate potrivit procesului tehnologic al lucrărilor. La toate bancurile de lucru se aflau sculele, mașinile unelte, cît și piesele necesare. Incadrarea posturilor s-a făcut cu oamenii cei mai pricepuți, care și în anii trecuți au lucrat în aceleași posturi.

Grijă deosebită se vădește și în ceea ce privește tehnica securității și protecției muncii. Astfel, fiecare mașină-unealtă a fost prevăzută cu grătar de lemn, la transmisii s-au pus apărători, iar la tablourile electrice cutii protectoare.

De la șeful atelierului, care cu încă 3 mecanizatori demonta un tractor ce urma să intre în revizie, aflu că pentru a se asigura un nivel calitativ cît mai înalt al reparațiilor, la fiecare post au fost repartizați mecanici care și anul trecut au lucrat în specialitatea respectivă.

I-am lăsat pe mecanizatorii de la atelierul mecanic să-și vadă de treburile lor și m-am îndreptat spre cantină. Sala de mese, ca și bucătăria erau la fel de îmbietoare: fețe de mese curate, pereți proaspăt văruiți, vase sclipind de curățenie și... o cămară încărcată cu de toate.

— Și pe noi, îmi spuse tov. Clara Sekeres, contabila cantinei, iarna ne-a găsit pregătiți. Sîntem aprovizionați cu de-ale mîncării pe multă vreme. Avem de pe acum depozitate 6.500 kg de cartofi, 2.000 kg de varză, 900 kg de ceapă și peste 1.500 kg de alte legume și zarzavaturi. Aceasta, în afară de cca 800 kg de conserve, printre care bulion de roșii, castraveți murați, fasole verde, compot de mere etc. Multe din legume au fost recoltate de pe terenul gospodăriei anexe a S.M.T.-ului. Și apoi, mai adăugă contabila cantinei, de pe mesele mecanizatorilor nu va lipsi nici carnea. In afară de cantitățile pe care le vom primi de la abator, avem la gospodăria noastră anexă vreo 10 porci, pe care i-am îngrășat. Acuma, fiecare cîntărește între 180—200 kg.

In dormitoarele mecanizatorilor, ca și la cantină, ordinea și curățenia domneau peste tot. Incăperile spațioase, bine luminate, cu uși și ferestre puse la punct, sînt înzestrate cu toate cele trebuitoare unei bune cazări. Cît privește încălzirea încăperilor, în iarna aceasta mecanizatorii nu vor avea de ce să se plîngă: gazul metan a fost introdus peste tot.

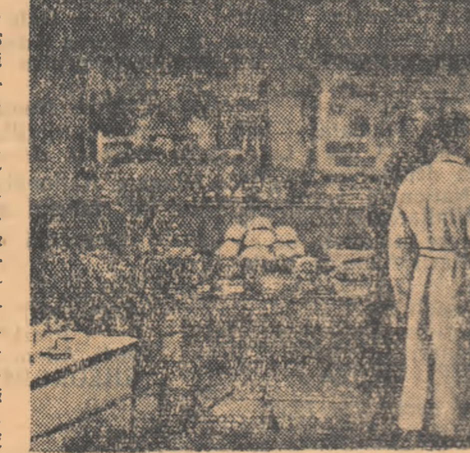
Despre pregătirile de iarnă de la S.M.T. Tg. Mureș s-ar mai putea spune încă multe. Indeosebi trebuie menționate măsurile ce au fost luate în vederea deschiderii cursurilor profesionale de masă; a fost amenajată sala de curs, s-au primit rechizitele necesare, iar lectorii au început să-și alcătuiască lecțiile conform planului stabilit.

...Intr-adevăr, iarna găsește bine pregătită stațiunea de mașini și tractoare din Tg. Mureș.

GH. BACIU

Ne scriu corespondenții și cititorii

Vizitînd expoziția agricolă din Făgăraș

Un aspect de la expoziție

Expoziția agricolă raională deschisă zilele acestea la Făgăraș constituie o nouă afirmare a superiorității agriculturii socialiste.

In standul rezervat produselor din care s-au obținut cele mai bogate recolte la hectar, exponatele gospodăriilor colective și ale întovărășirilor agricole ocupă locul principal. Gospodăria agricolă colectivă din Șercaia expune aci orz din care s-a obținut anul acesta aproape 3000 kg la hectar și cartofi care au dat o recoltă de cca. 20.000 kg la hectar, iar întovărășirea agricolă din comuna Hirseni grîu din recolta [illegible] la hectar, obținută anul acesta etc. etc.

La loc de cinste sînt expuse fotografiile unor colectiviști fruntași ca Ion Teutsch, Grigore Frincu și alții, arătîndu-se totodată veniturile însemnate pe care ei le-au realizat anul acesta, ceea ce constituie un imbold puternic pentru țăranii muncitori individuali de a păși și ei pe calea muncii unite.

Expoziția din Făgăraș are meritul că ilustrează munca inginerilor agronomi și a tehnicienilor care se străduiesc să introducă în practica largă agricolă metode agrotehnice înaintate, în scopul obținerii unui belșug de produse. Rezultatele obținute de cele 60 de loturi demonstrative și în cadrul caselor-laborator, rezultate pe care expoziția le redă în mod amănunțit, vor convinge pe mulți țărani muncitori să-și lucreze pămîntul după reguli științifice.

Privirile numeroșilor vizitatori ai expoziției sînt atrase și de panourile și fotografiile care grăiesc despre înfăptuirile pe tărîm social-cultural ale regimului nostru. Astfel, în comunele și satele raionului Făgăraș există astăzi 69 de cămine culturale și tot atîtea biblioteci, 10 cinematografe, 7 centre de radioficare și activează 153 de formații artistice și 95 de echipe sportive, iar țăranii muncitori de aci și-au construit în ultimii ani aproape 1.000 de case noi, cît nu s-a construit în acest raion în 30 de ani sub regimul burghezo-moșieresc.

VLAD IONESCU

Nepăsare

Multă nădejde și-au pus membrii întovărășirii zootehnice, ca și ceilalți țărani muncitori, din comuna Ponor, raionul Aiud, în tehnicianul zootehnist Valer Barna, cînd acesta a sosit la punctul agricol din comună. Dar tov. Barna n-a prea stat să răspundă pînă acum acestor așteptări. De rar ce-l văd la față, oamenii aproape au uitat cum arată. El ar vrea să-i amintească pe această cale că a fost vorba ca în comuna Ponor să se organizeze pe timpul iernii un curs zootehnic de masă, al cărui lector urma să fie el. Și că acest curs, din care numeroși crescători de animale din comună ar avea multe de învățat, urma să se deschidă la 1 decembrie. Cum această dată a trecut, fără să se fi luat vreo singură măsură pentru deschiderea cursului, crescătorii de animale din comună îl întreabă atît pe tov. Barna, cît și pe tovarășii de la secția agricolă raională, ce mai așteaptă?

IOSIF BARB

Pe urmele materialelor publicate

In ziarul nostru nr. 262 din 30 oct. a.c., a apărut o sesizare trimisă de corespondentul nostru voluntar Gheorghe Poplac, care arăta că Dumitru Ciopan, pe atunci gestionar al magazinului universal din comuna Gloduri, raionul Bacău, pretindea cumpărătorilor prețuri mai mari decît cele stabilite de stat.

Zilele acestea, a sosit la redacție o scrisoare prin care mai mulți țărani muncitori din Gloduri își exprimau mulțumirea că, în urma notei apărute în ziar, organele în drept au luat măsuri, înlocuind pe gestionarul necinstit și procedînd la alegerea unui nou comitet de conducere al cooperativei.

MĂSURI LUATE PE JUMĂTATE

Intr-un articol intitulat „Se poate lucra și mai bine", ziarul nostru a criticat la timpul potrivit ritmul încetinit în care se desfășurau însămînțările de toamnă în comuna Mătăsari, raionul Găești.

Articolul îl viza îndeosebi pe agentul agricol Nicolae Trandafir, care, în loc să meargă pe teren și să explice țăranilor muncitori că este în interesul lor să urgenteze însămînțările, stătea mai tot timpul în birou.

Răspunzînd-ne la materialul publicat, comitetul executiv al comunei Mătăsari ne arată că, găsindu-se întemeiată critica adusă de ziar, tov. Trandafir a fost schimbat din munca ce o avea, încă din ziua de 6 noiembrie. De la această dată și pînă astăzi, în comună nu a fost însă încadrat un alt tehnician agricol, deci practic nu s-a făcut nimic pentru ca țăranii muncitori de aci să primească un sprijin tehnic eficace. Am ruga secția agricolă raională să ne răspundă, de ce?

Cu puțină osteneală se pot crește păsări multe

Curcile sînt păsări foarte rentabile

Toți acei care n-au avut niciodată în ograda lor curci sau știe cred că aceste păsări se cresc foarte greu.

La fel credeam și eu pînă acum vreo doi ani, cînd, îndemnat de un prieten, am început să cresc curci în gospodăria mea. Pentru a spulbera la rîndu-mi neîncrederea altora, voi arăta în cele ce urmează experiența mea în această privință.

In primul an, am crescut 17 pui de curcă, care în cca 7 luni au ajuns să cîntărească, cei neîngrășați cîte 8-9 kg fiecare, iar cei îngrășați cîte 12 kg. Incurajat de rezultatul obținut, anul trecut am oprit de prăsilă 5 curci. De la acestea am [illegible] 82 de ouă, din care au ieșit 76 de pui. In perioada de creștere mi-au murit doar 2 pui.

Și acum, să arăt cum am îngrijit eu puii de curcă. Este adevărat că, în prima săptămînă, îngrijirea și hrănirea lor mi-au dat oarecare bătaie de cap, deoarece în primele zile puii de curcă mănîncă foarte puțin. Astfel, în primele 3 zile i-am hrănit cu brînză de vaci, ouă fierte, lucernă tocată mărunt și miez de pîine. Din ziua a 4-a, am început să le dau și păsat de mălai uscat amestecat cu coji de ouă pisate mărunt. Acestea, după cum se știe, conțin calciu, care ajută la întărirea puilor. După o săptămînă, le-am dat mălaiul înmuiat în apă sau lapte, miez de pîine și, separat, tocătură de lucernă sau trifoi uscat. Ori de cîte ori observam că un pui nu mănîncă, îl hrăneam forțat, cu ou fiert, brînză de vacă ori miez și-l despărțeam de ceilalți, ținîndu-l într-o lădiță lîngă sobă. In felul acesta, puii se întremau în cîteva zile. De la 3—4 săptămîni, puii de curcă mănîncă orice și cu mare poftă. Eu le-am dat mălai în amestec cu lucernă tocată.

Trebuie să mai arăt că eu am grijă ca puii să stea în curățenie și căldură mai ales în prima perioadă de creștere. Astfel, în primele 10 zile, îi țin într-o cameră luminoasă, unde fac foc 2-3 ore în fiecare dimineață. După aceea, este de ajuns să-i feresc de ploi și vînt. La 2 săptămîni, îi scot în curte, la soare. Din acest moment, se poate spune că ai scăpat de grija puilor.

Osteneala din primele săptămîni îți este pe deplin răsplătită. Din cei 74 de pui de curcă pe care i-am crescut anul trecut, eu am contractat 50 de curci cu cooperativa „9 Mai 1945", primind în schimb suma de 2.280 lei, 300 kg de porumb la preț oficial și reducîndu-mi-se totodată 65 de kg de carne din cota datorată statului.

Rezultatele obținute de mine au făcut ca și unii vecini de ai mei, ca Gheorghe Breaz, Ieronim Ciortea, Aurel Ciortea, Gheorghe Domșa și alții, să înceapă a crește curci.

N-aș vrea să închei aceste rînduri fără să spun cîteva cuvinte și despre felul în care îngrijesc eu curcile în timpul iernii. In hrana zilnică, pe lîngă amestecul de concentrate sub formă de uruială, ca, de exemplu, porumb, ovăz, turte de floarea-soarelui, eu le dau și cartofi copți și sfeclă furajeră tocată. Apa, de regulă, în timpul iernii, le-o dau încălzită și dezinfectată cu albastru de metil. Hrănind curcile în felul acesta, ele ouă în două perioade: prima perioadă, 1 martie-15 aprilie, iar a doua, 15 iunie-15 iulie. Așa se face că am obținut două serii de pui: primăvara și vara. Pentru a feri curcile de boli, le-am vaccinat în fiecare an pe toate.

Anul acesta, eu am valorificat prin cooperativă o parte din pui de curcă, iar restul i-am vîndut unor consăteni dornici de a crește curci. Mă voi ocupa și mai departe de creșterea curcilor, căci m-am încredințat că ele sînt o adevărată bogăție pentru un bun gospodar. Pe lîngă o cantitate mare de carne, se obține de la ele și o mare cantitate de fulgi, precum și îngrășăminte prețioase pentru grădinărit.

UCU DOMSA
țăran muncitor din comuna Petelca, raionul Alba

Școli în limbile minorităților naționale

In Ulma, Brodina și Izvoarele — comune din regiunea Suceava — pe lîngă romîni trăiesc diferite alte naționalități: ucraineni, poloni, ruși și germani. Pe toți, însă, regimul burghezo-moșieresc i-a ținut deopotrivă în întuneric. Astăzi, însă, și în satele regiunii Suceava a pătruns lumina științei de carte; ceea ce e mai îmbucurător e că fiecare copil poate învăța carte în limba sa maternă.

In cele trei comune de care am pomenit, s-au construit în ultimul timp 10 școli cu limbi de predare diferite. In toată regiunea Suceava, funcționează, în afară de școlile de limbă romînă, 60 de școli cu limba de predare ucraineană, 7 cu limba de predare polonă, 4 cu limba de predare rusă și 6 cu limba de predare germană.

MIHAIL DUNGEANU

Prin muncă voluntară

Pe drept cuvînt, țăranii muncitori din comuna Jariștea, raionul Focșani, se pot mîndri de înfăptuirile realizate în ultima vreme.

Cu banii strînși din autoimpunere și prin muncă voluntară, ei au reușit să termine construcția băii comunale, a podului numit „Ivan", a celui numit „Rolea" și a celui de la Lupașcu.

In fruntea lucrărilor pentru înfrumusețarea comunei a fost mereu deputatul Ian Răileanu, care, prin exemplul său, a mobilizat la lucru mulți țărani muncitori din comună.

VASILE MUȘAT

★

Nici țăranii muncitori din comuna Deleni, raionul Vaslui, nu precupețesc nici un efort pentru a da comunei lor un aspect din ce în ce mai frumos.

Șoseaua care străbate comuna lor deteriorîndu-se, pe vreme ploioasă circulația devenea foarte anevoioasă astfel că țăranii muncitori au hotărît, într-o adunare obștească, să o repare prin muncă voluntară. Pînă în prezent, ei au săpat șanțurile pe o lungime de 500 m și au transportat cca 50 de care de nisip, pe care le-au împrăștiat și nivelat.

VICTOR VASILIU

„Cartea președintelui de gospodărie agricolă colectivă"

Creșterea simțitoare a numărului de gospodării agricole colective în țara noastră a făcut de mult necesară tipărirea unei lucrări care să pună la îndemîna conducătorilor acestor unități socialiste cunoștințele de ordin teoretic și practic trebuincioase activității lor de fiecare zi.

Tipărirea volumului intitulat „Cartea președintelui de gospodărie agricolă colectivă" de către Editura Academiei Republicii Populare Romîne ne apare, în baza considerațiilor de mai sus, ca un fapt pe cît de lăudabil, pe atît de util. Lucrarea alcătuită de către un colectiv de 72 de oameni de știință, cunoscători ai problemelor agriculturii — cărora li s-a decernat premiul „Gh. Doja" pe anul 1956 — este împărțită în șase părți.

Prima parte tratează despre sol, despre felul cum trebuie lucrat el pentru a se obține cele mai mari recolte la hectar, despre asolamente, îngrășăminte, irigații, sămînță, semănat, îngrijirea semănăturilor, combaterea buruienilor, recoltarea și păstrarea produselor agricole.

Recenzie

Partea a doua, intitulată „Cultura legumelor, a pomilor și a viței de vie", cuprinde îndrumări necesare celor care se ocupă cu culturile respective.

In partea intitulată „Creșterea animalelor", sînt tratate probleme legate de hrănirea și îngrijirea animalelor, creșterea păsărilor, a iepurilor de casă și a albinelor.

Intr-un alt capitol se dau indicații privind folosirea rațională a uneltelor și mașinilor agricole, electrificarea gospodăriilor agricole colective etc.

Ultima parte, „Informații diverse", cuprinde îndrumări cu privire la organizarea pazei contra incendiilor, indicații meteorologice și diferite informații de mare utilitate pentru un agricultor.

După cum se vede, lucrarea conține îndrumări tehnico-științifice îmbrățișînd toate ramurile agriculturii deosebit de folositoare nu numai președinților de gospodării agricole colective, ci și agronomilor, brigadierilor și oricărui colectivist. Intenția autorilor a fost, de bună seamă, să dea un ghid practic pentru rezolvarea majorității problemelor ce stau în fața conducerii gospodăriilor colective.

Lipsesc însă în mare măsură îndrumări privind organizarea muncii, planificarea producției, evidența muncii și a producției, retribuirea muncii, productivitatea, scăderea prețului de cost. Cititorul ar fi dorit ca și asupra acestor probleme să se fi stăruit. Prea puțină atenție s-a acordat de asemenea atribuțiilor adunării generale în ceea ce privește dezvoltarea din punct de vedere economic a gospodăriei, cît și realizării sarcinilor ce rezultă din statutul G.A.C. Nu ne sînt arătate atribuțiile consiliului de conducere referitoare la treburile administrative propriu-zise, principiul diviziunii muncii în sînul consiliului de conducere, necesitatea ca fiecare membru din consiliu să preia responsabilități precise pentru efectuarea anumitor lucrări sau să supravegheze activitatea diferitelor ramuri de producție. Cartea nu menționează că în cadrul fiecărei gospodării colective este indicat să se țină seama de proporționarea justă a numărului de oameni care se ocupă de conducere și administrație, spre a nu se ajunge la risipă de zile-muncă din partea personalului indirect productiv, adică la nerespectarea prevederilor H.C.M. 141 din 17 ianuarie 1953. Delimitarea atribuțiilor președintelui în rezolvarea problemelor ce interesează bunul mers al gospodăriei ar fi contribuit la combaterea unei tendințe manifestate pe ici, pe colo, și anume aceea de a se îngădui președintelui să ia hotărîri de unul singur, încălcînd astfel democrația internă din colectivă. Autorii n-au stăruit asupra rolului pe care-l are inginerul agronom în întărirea și dezvoltarea organizatorică și economică a gospodăriei, felul cum trebuie să colaboreze cu președintele în vederea aplicării celor mai avansate metode agrotehnice. Aceeași omisiune și în ceea ce privește rolul S.M.T.-urilor ca organizator al producției G.A.C.-urilor și colaborarea ce trebuie să existe între cele două unități în vederea realizării sarcinilor contractuale ce revin fiecărei părți.

N-ar fi fost de prisos dacă s-ar fi arătat felul cum trebuie să procedeze conducerea gospodăriei la elaborarea de norme proprii pentru toate ramurile de producție, avînd ca orientare recomandările de norme date de Ministerul Agriculturii, precum și experiența unor G.A.C.-uri înaintate. Pe linia măsurilor tehnico-organizatorice nu se menționează nimic cu privire la modul de organizare a fermelor de creștere a animalelor, a întreprinderilor anexe etc. Aceste completări ar fi fost bine venite și ar fi de dorit ca ele să nu lipsească din viitoarea ediție a lucrării.

Și în ce privește sfaturile de ordin tehnic, se observă o serie de lipsuri. Exemplele sistemelor de asolamente în G.A.C.-uri puteau să fie mai numeroase, astfel ca să îmbrace toate regiunile naturale ale țării și în primul rînd pe cele în care colectivizarea reprezintă un stadiu mai înaintat. Organizarea teritoriului fiind o operație de actualitate la cele mai multe gospodării colective din țara noastră, acest subiect ar fi putut constitui chiar obiectul unui capitol aparte. In orice caz, pentru a se evita unele confuzii, ar fi trebuit să se menționeze că în prezent organizarea definitivă a teritoriului și stabilirea sistemului de asolamente se fac cu ajutorul specialiștilor Ministerului Agriculturii (I.S.P.O.T.A.).

In ce privește planul de producție dat ca exemplu de colectivul redacțional, trebuie să spunem că el ar fi fost mai convingător dacă ar fi cuprins în cifre absolute și relative toate categoriile de culturi, dîndu-se indicații cu privire la îmbinarea lor și a raportului față de culturile furajere.

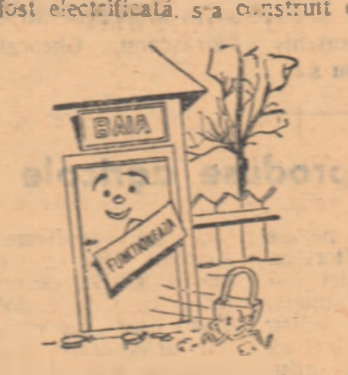
Credem că completările sugerate mai sus ar apropia mai mult de practică această lucrare, care urmărește ridicarea nivelului profesional al cadrelor de conducere din G.A.C.

TACHE GHEORGHE
șeful serviciului G.A.C. din direcția agricolă regională Constanța

LA CE VISEAZĂ HĂLMĂGENII

Hălmăgeni este numele unei comune din raionul Gurahonț. Iar locuitorii ei, hălmăgenii, s-au obișnuit s-o vadă tot mai înfloritoare. Mereu alte înfăptuiri au venit în ultimii ani să le ușureze traiul și să li-l înfrumusețeze: comuna a fost electrificată, s-a construit o baie populară și multe altele. Iată însă că niște mici nemulțumiri vin uneori să le tulbure somnul. Și se întîmplă să auzi pe cîte unul povestindu-și visurile.

Ei, și cum un corespondent nu prea știe să-și țină gura, iată, o să vă arăt aci cam ce visează hălmăgenii:

...că la baia populară, de care tare s-au bucurat cînd a fost amenajată, s-au făcut reparațiile necesare și porțile s-au deschis iar.

Să fie oare acestea visuri de nerealizat?

...că becurile instalate de către salariații Intreprinderii de energie electrică Ineu luminează ulițele în fiecare noapte și nu se mai defectează după cîteva ore de funcționare.

...că la cooperativă se găsesc țigări și nu trebuie să mai plătească preț dublu diverșilor „binevoitori", care, mai întreprinzători decît gestionarul, le aduc de la raion, unde se găsesc din belșug.

ION COTOI

Noi plante textile aclimatizate de I.C.A.R.

Cercetătorii de la I.C.A.R. au aclimatizat în ultimii ani două noi plante textile deosebit de valoroase: iuca filamentosa și ramia. Noile plante textile se deosebesc de celelalte atît prin calitate cît și prin cantitatea sporită de fibre ce se obțin la hectar.

Iuca filamentosa era considerată pînă nu de mult ca o plantă ornamentală. Cercetătorii au stabilit că fibra acestei plante poate fi folosită la fabricarea sforilor pentru secerători-legători și în special pentru covoare. Incepînd din anul 1952, iuca a fost introdusă în cultură pe circa 50 ha. In al treilea an s-a realizat o producție de fibre în jurul a 1.000 kg la hectar. Incepînd din al cincilea an producția însă s-a dublat. I.C.A.R.-ul a recomandat ca această plantă să fie cultivată pe terenuri nisipoase și în alte locuri improprii culturilor de bază.

Ramia este o plantă originară din sud-estul Asiei. In anul 1954 în țara noastră s-au obținut primele semințe de ramia care au fost supuse cercetărilor de ameliorare. In prezent s-a ajuns la concluzia că această plantă poate fi cultivată cu succes în țara noastră. Cercetătorul Valentin Vulpe, care lucrează în acest sector, a obținut o linie rezistentă la ger, cu o fibră fină care poate fi întrebuințată la țesături. Fibra de ramie este cea mai rezistentă dintre toate fibrele vegetale cunoscute pînă acum. Ea este superioară inului și cînepii și rivalizează în calități cu bumbacul. Din fibra de ramie se pot obține pînzeturi asemănătoare mătăsurilor. Totodată ramia dă celuloza din care se obține cea mai fină și mai rezistentă hîrtie. Inmulțirea se face rapid atît pe cale vegetativă, cît și prin semințe. De la o singură plantă de 2 ani se obțin semințe pentru a asigura cu material săditor o suprafață de 2 ha. In anii viitori ramia se va introduce în cultură în regiunile din sudul țării.

Casele-laborator, factor activ în lupta pentru sporirea producției agricole

In dezvoltarea agriculturii noastre spre un nivel tehnic din ce în ce mai ridicat, casele-laborator de pe lîngă gospodăriile colective dovedesc pe zi ce trece posibilitățile lor de a aduce o contribuție dintre cele mai valoroase.

Menite să coordoneze activitatea demonstrativă și experimentală spre rezolvarea celor mai importante probleme agricole ce se pun pe plan local și mai ales să studieze rezultatele experiențelor întreprinse pentru stabilirea necesităților fiecărei culturi în condițiile locale de climă și sol, casele-laborator devin un factor tot mai activ în lupta pentru sporirea producției agricole.

Pînă în acest an, în regiunea Timișoara au fost organizate un număr de 29 de case-laborator și există posibilități largi ca acest număr să crească rapid într-un viitor apropiat, deoarece avem G.A.C.-uri dezvoltate complex, încadrate cu ingineri agronomi și sprijinite în mod permanent și organizat atît de Institutul agronomic, cît și de cercetătorii celor două stațiuni experimentale I.C.A.R. de la Cenad și de la Lovrin.

Prima casă-laborator de acest fel din regiune, înființată în 1954 pe lîngă G.A.C. „I. V. Miciurin" din Jimbolia, și-a început activitatea prin organizarea a două cîmpuri experimentale — de 10 și 4 hectare — pe care s-a urmărit iarovizarea ovăzului și respectiv plantarea de vară a cartofilor. Mai tîrziu, această acțiune a fost extinsă la alte gospodării colective, printre care Cărpiniș, Peciu Nou, Cenei, Orțișoara, Lenauheim, Rovine, Șemlac, Nădlac și altele.

O simplă trecere în revistă a cîtorva din principalele rezultate ale activității acestor case-laborator demonstrează cu prisosință necesitatea creării a cîte unei case-laborator pe lîngă fiecare gospodărie colectivă mare.

Urmărindu-se în cadrul caselor-laborator problema ridicării producției la sfecla de zahăr și la sămînța de sfeclă în cultura mare, s-au obținut sporuri de 6.900 kg și respectiv 275 kg la hectar.

La G.A.C. „Victoria" din Lenauheim, la cultura porumbului, urmărindu-se folosirea rațională a spațiului nutritiv, s-a realizat pe suprafețele cultivate sub îndrumarea și controlul caselor-laborator o producție de 5800 kg de boabe la hectar. Casa-laborator a gospodăriei colective din Șemlac experimentînd cultivarea ciumizei și a ierbii Tef (o plantă nou introdusă în cultură), a dovedit prin producțiile realizate că în condițiile din raionul Pecica aceste plante pot fi introduse, alături de borceag și porumb furajer, în cadrul conveierului verde, ceea ce nu va întîrzia să-și arate efectele în dezvoltarea bazei furajere.

In acest an, activitatea caselor-laborator din regiunea Timișoara s-a îndreptat spre introducerea mai largă în producție a metodelor și plantelor experimentate cu bune rezultate anul trecut, cît și a experienței cîștigată de cele două stațiuni experimentale I.C.A.R. din regiune.

La G.A.C. din Lenauheim, a cărei casă-laborator poate fi socotită cea mai activă, administrîndu-se în mod diferențiat pe tarlalele cu grîu ale celor 3 brigăzi de cîmp îngrășăminte chimice de bază și suplimentare (superfosfat și nitrocalcar), s-au obținut următoarele rezultate:

Brigada I, pe 30 ha semănate cu grîu a realizat cîte 2417 kg, brigada a III-a, pe 42 ha, 2297 kg, și brigada a IV-a, pe 50 ha, cîte 2125 kg la ha. Secretul acestor producții — la care se pot adăuga și producțiile de 2.105 kg la ha obținute la ovăz, 2446 kg la orz, 2250 kg de floarea-soarelui la hectar etc., obținute pe sute de hectare, constă, bine înțeles, în aplicarea conștientă a întregului complex de măsuri agrotehnice, sub directa îndrumare a inginerului agronom care coordonează activitatea casei-laborator.

Asemenea exemple se pot da din multe alte gospodării colective, unde munca desfășurată în cadrul caselor-laborator a ajuns să aibă o influență hotărîtoare asupra producției agricole. Gospodăriile colective din Zăbrani, Dorobanți, Nădlac, Biled, Satchinez, Peciu Nou, în urma experiențelor întreprinse pe suprafețe mici cu sămînță hibridă de porumb, vor însămînța în anul viitor întreaga suprafață de porumb cu porumb hibrid din producție proprie.

Plantele tehnice, mai ales sfecla de zahăr și cînepa, cultivate pe mari suprafețe în G.A.C.-urile din regiune își găsesc multiple experimentări în cadrul caselor-laborator, în aplicarea largă a îngrășămintelor chimice și bacteriene. G.A.C. „Szabo Arpad" din comuna Dorobanți, raionul Arad, a cărei casă-laborator se ocupă de 3 ani de cultivarea sfeclei de zahăr pentru stabilirea agrotehnicii corespunzătoare condițiilor locale de climă și sol, a obținut în acest an o producție de 32.000 kg de sfeclă de zahăr la hectar pe o suprafață de 120 ha, iar pe unele parcele mai mici, 45.000 kg la hectar.

Cultura cartofilor constituie de asemenea un principal obiect de cercetare și experimentare al caselor-laborator, mai ales în acele gospodării colective care aprovizionează piața orașelor din regiune. Metoda plantării de vară și iarovizarea cartofilor aplicată la început pe suprafețe mici experimentale, s-a aplicat în acest an în majoritatea gospodăriilor colective, pe suprafețe variind între 5—20 ha, obținîndu-se producții remarcabile. De exemplu, la Biled, pe 10 hectare s-a obținut o producție medie de 26.000 kg de cartofi la hectar, producție ce a depășit cu mult pe cea obținută în cultură obișnuită.

Și în domeniul creșterii animalelor, casele-laborator din regiunea Timișoara se ocupă de rezolvarea unor probleme, ca studiul descendenților în vederea eliminării de la reproducție a animalelor necorespunzătoare sau aplicarea montei duble la porcine. Acum, unele case-laborator se ocupă de marcarea animalelor și introducerea evidenței pe cartoteci a exemplarelor de mare producție. Desigur, rezultatele în acest domeniu sînt modeste, ele constituind abia un început promițător.

Demn de relevat din activitatea caselor-laborator este și faptul că ele trezesc interesul maselor de colectiviști pentru metodele științifice de lucru, îi fac pe aceștia să aibă o viziune mai clară asupra rolului științei în practica agricolă, oferindu-le posibilități largi de dezvoltare și afirmare a capacității lor creatoare. Inginerii care au condus îndeaproape experiențele în cadrul casei-laborator au antrenat în jurul lor un activ larg de colectiviști, care le-au devenit în acest timp colaboratori pasionați în munca de cercetare. Grăitor în această privință este exemplul colectivistului Teodor Bîbu, care cu cei doi membri ai familiei lui a lucrat în mod permanent în problemele casei-laborator, înscriind în carnetele lor în numai zece luni peste 1000 de zile-muncă.

★

Activitatea caselor-laborator nu se rezumă numai la probleme strict experimentale și demonstrative în cîmp, în timpul verii, ci este continuată și peste iarnă, în vederea interpretării rezultatelor și popularizării lor. In sprijinul acestei activități, casele-laborator au fost dotate atît din resursele proprii ale gospodăriilor colective respective, cît și din fondurile alocate de Ministerul Agriculturii, cu aparatură, ca: balanțe, microscoape, aparate de proiecție, diafilme, etuve, termometre, germinatoare, insectare etc.

Crearea unor condiții cît mai bune de funcționare a caselor-laborator existente, cît și înființarea cîte unei asemenea case pe lîngă fiecare gospodărie colectivă se impun ca parte integrantă a programului de dezvoltare a agriculturii în regiunea noastră. Cu atît mai mult cu cît mai sînt de rezolvat încă multe probleme de care depinde dezvoltarea multilaterală a gospodăriilor colective: aplicarea conveierului verde pentru hrănirea animalelor cu masă verde, în special în perioada secetoasă din lunile de vară din regiunea noastră; organizarea asolamentelor melifere în G.A.C.-urile cu stupi, îmbunătățirea pășunilor și izlazurilor existente, înființarea de noi plantații de vii și pomi, lărgirea suprafețelor legumicole, înființarea de loturi semincere etc. etc.

Iată doar cîteva din problemele în rezolvarea cărora casele-laborator sînt chemate să joace un rol dintre cele mai importante. Orientîndu-și activitatea în aceste direcții și antrenînd în jurul lor un activ cît mai larg de colaboratori din rîndurile colectiviștilor, casele-laborator vor aduce un sprijin din ce în ce mai eficace în lupta pentru ridicarea producției în gospodăriile colective din regiunea noastră, devenind în același timp adevărate focare de răspîndire a experienței înaintate și a celor mai noi cuceriri ale științei agrozootehnice.

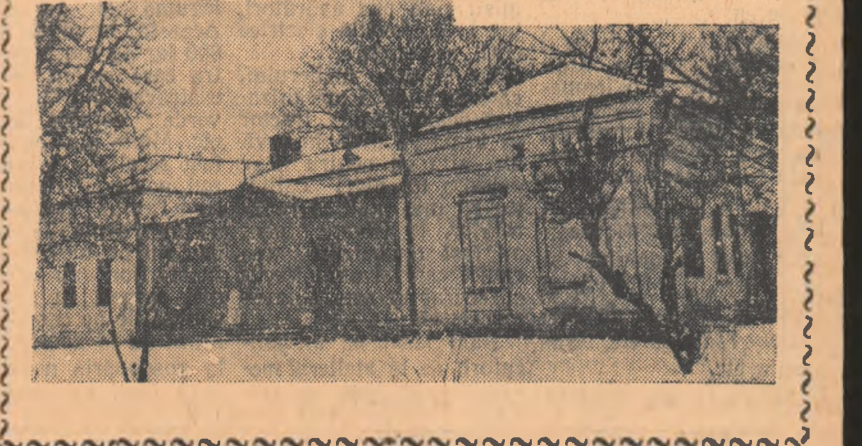
Ing. CORNEL CHIOREANU
șeful secției de propagandă din direcția agricolă regională Timișoara

IN SLUJBA VIEȚII

In comuna Peretu, raionul Roșiorii de Vede, funcționează un dispensar și o casă de naștere. Aceste două unități sanitare, grupate în aceeași clădire, sînt utilate cu aparatajul cel mai modern și deservite de cadre calificate, care muncesc cu abnegație.

Fotografiile reprezintă: una, exteriorul dispensarului, iar cealaltă, pe doctorul Valentin Andronic făcînd controlul medical unui nou născut.

Tot mai multe îngrășăminte minerale agriculturii

— De vorbă cu tov. Aurel Banu, directorul uzinelor de îngrășăminte chimice „Petre Poni" —

Știința și practica agricolă au dovedit cu prisosință că pentru obținerea unor recolte mari nu este de ajuns numai să cultivăm soluri alese, să lucrăm bine pămîntul sau să îngrijim cu atenție culturile, ci trebuie să asigurăm și hrana necesară plantelor, cu alte cuvinte, să aplicăm cît mai multe îngrășăminte. Fertilizarea terenurilor prin aplicarea îngrășămintelor se impune cu atît mai mult, cu cît, în condițiile agriculturii țării noastre, sporirea producției la hectar se poate face mai puțin prin mărirea suprafețelor și mai mult printr-o cultivare intensivă a celor aflate deja în cultură.

Zilele trecute am stat de vorbă cu tov. Aurel Banu, directorul uzinelor de îngrășăminte chimice „Petre Poni" din Valea Călugărească, cerîndu-i unele lămuriri în legătură cu posibilitățile uzinei de a livra agriculturii cantități mai mari de îngrășăminte.

Pe tov. Aurel Banu l-am găsit în birou. Erau de față directorul adjunct al uzinei, inginerul șef și contabilul șef. Conform obiceiului, se ținea ședința zilnică de lucru. O ședință operativă și cu obiective concrete, după cum am putut să-mi dau seama asistînd la ea, și mai ales foarte scurtă: un sfert de oră, după care oamenii au plecat în mijlocul muncitorilor. A rămas doar directorul, ca să-mi răspundă la cîteva întrebări.

— **Ziarele au informat de curînd publicul nostru că uzinele „Petre Poni" și-au îndeplinit planul anual global încă de la data de 19 noiembrie. Ne-ar interesa să știm mai amănunțit ce rezultate a obținut secția de îngrășăminte minerale?**

— Pe lîngă celelalte secții, în uzina noastră funcționează și o secție de îngrășăminte, care produce superfosfat. Planul anual de producție al acestei secții a fost îndeplinit încă de la 10 septembrie, deci cu 3 luni și 20 de zile înainte de termen. De atunci, secția lucrează în contul anului 1957. Acest lucru a fost posibil atît datorită faptului că în ultimii ani procesul de fabricație al superfosfatului a fost perfecționat prin introducerea mecanizării, cît și aprovizionării la timp cu materiile prime necesare: colafosfat importat din Uniunea Sovietică și acid sulfuric pe care îl producem într-una din secțiile uzinei noastre.

Paralel cu sporirea continuă a producției, o preocupare de seamă a colectivului secției de îngrășăminte a fost obținerea unor produse de cît mai bună calitate și reducerea prețului de cost. Acum, în uzina noastră nu se mai produce decît superfosfat calitatea I, cu un procentaj de 18 la sută P_2O_5. In ceea ce privește prețul de cost, acesta a fost redus în 1956 cu 11 la sută față de anul 1952, reducere care a permis realizarea unor economii de 1.200.000 lei.

O pauză, și directorul cade puțin pe gînduri. Dar cum ziariștii suferă de o boală incurabilă, curiozitatea, profit de acest răgaz, pentru a-i mai pune o întrebare.

— **Secția de îngrășăminte întîmpină uneori greutăți de natură să-i stînjenească activitatea productivă?**

— Inainte de a răspunde la această întrebare, vreau să arăt că **secția noastră de îngrășăminte ar putea produce anual cel puțin o dată și jumătate mai mult superfosfat decît a realizat în anul 1956, adică cel puțin de trei ori mai mult decît prevede planul acestui an. Pentru aceasta însă, este nevoie ca beneficiarii noștri, respectiv Ministerul Agriculturii și Ministerul Gospodăriilor Agricole de Stat, să ne dea concursul, ridicînd întreaga cantitate de superfosfat pe care o putem produce.** Este știut că superfosfatul se folosește în agricultură atît ca îngrășămînt de bază, cît și ca îngrășămînt suplimentar. El se dă, așadar, o dată cu arătura, la semănat și chiar în timpul vegetației culturilor. Cu alte cuvinte, în tot cursul anului. Ministerul Agriculturii și Ministerul Gospodăriilor Agricole de Stat, însă, ridică superfosfatul de la noi numai de două ori pe an: primăvara și toamna. Ce înseamnă aceasta practic pentru agricultură? Mai întîi, necesitatea amenajării în gospodăriile de stat și colective, întovărășiri agricole, cooperative etc. a unor depozite corespunzătoare pentru păstrarea acestor îngrășăminte; apoi, folosirea unui mare număr de forțe de muncă pentru transportul și depozitarea îngrășămintelor tocmai în două perioade de vîrf de muncă. Totodată, se ivește necesitatea unui mare număr de vagoane C.F.R., mai ales toamna cînd acestea sînt foarte solicitate pentru alte transporturi.

Ridicarea superfosfatului numai toamna și primăvara creează o serie de greutăți și uzinei. Neavînd o capacitate de depozitare mai mare decît producția realizată pe două luni, uzina este obligată să lucreze uneori într-un ritm încetinit sau chiar să sisteze producția.

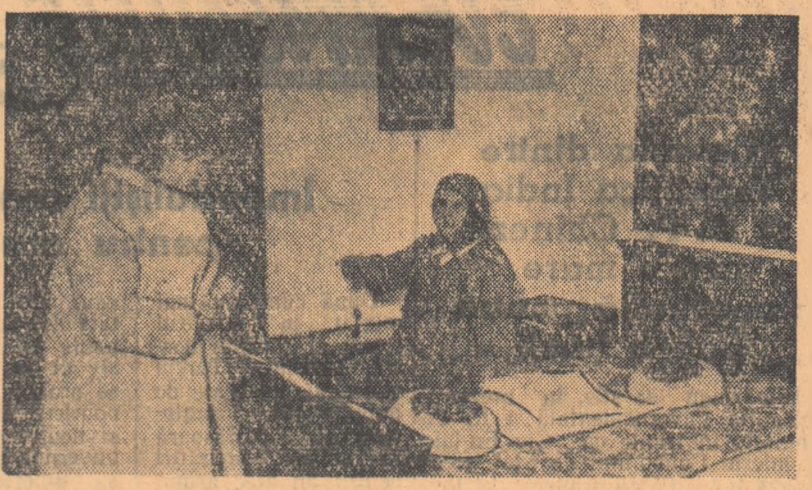
Considerăm că este necesar ca îngrășămintele să fie ridicate de către beneficiarii noștri de mai multe ori pe an. In acest fel, pe lîngă faptul că s-ar înlătura greutățile de care am amintit, unitățile agricole nu vor mai fi obligate să țină îngrășămîntul în condiții de păstrare necorespunzătoare (în ploaie, în zăpadă etc.), făcîndu-l să-și piardă conținutul de fosfor.

Acestea ar fi pe scurt cele mai importante probleme legate de activitatea secției noastre de îngrășăminte, care, așa cum am arătat mai sus, are acum posibilitatea să livreze agriculturii cantități tot mai mari de superfosfat.

Urmărind cu atenție spusele tov. Aurel Banu și mai ales cadența vie a glasului cu care sublinia importanța problemei relațiilor dintre uzină și beneficiari, mi-am dat seama că orice nouă întrebare referitoare la activitatea secției de îngrășăminte ar fi inutilă. M-am convins și mai mult de acest lucru, vizitînd hala unde se produce superfosfatul. Groapa, asemenea unei varnițe, în care pe vremea capitaliștilor superfosfatul se plămădea cu gripca, este acum numai o amintire pentru muncitorii mai bătrîni. O amintire tristă, cernită de moartea atîtor accidentați. In anii regimului nostru s-a ridicat aci o secție nouă, în care vagonetele, banda rulantă și celelalte accesorii dovedesc un înalt nivel de tehnicitate a procesului de producție. In fața unei asemenea situații, mi-am dat seama că directorul avea dreptate atunci cînd îmi spunea că pentru uzina „Petre Poni" problema superfosfatului nu mai este o problemă de producție, ci o problemă de consum, a cărei rezolvare favorabilă agriculturii stă în puterea celor două ministere, al Agriculturii și al Gospodăriilor Agricole de Stat.

GH. LEU

ALTĂDATĂ, NICI ÎN VIS...

Mereu noi semne de bunăstare apar în casele colectiviștilor din comuna Palazu Mare, regiunea Constanța.

Iat-o pe colectivista Alexandrina Cresu arătînd mamei sale frumoasa haină de blană pe care și-a cumpărat-o. Altădată nici n-ar fi visat să ajungă ea „o simplă fată de la țară", să poarte o astfel de haină. (Foto N. SCARLET)

Roadele unei inițiative

— 1430 zile — muncă economisite —

Neagu Precup — președintele gospodăriei colective din Bădeni-Miluiți — puse apăsat ștampila pe cele cinci exemplare ale planului de producție.

— Ei, fraților, o terminarăm și pe asta. Miine, socotitorul nostru se duce la Mizil, la raion, depune planurile de producție, și gata. Apoi îi dăm drumul la treabă. N-am potrivit-o rău, ce ziceți? Valoarea zilei-muncă, 25 lei, asta înseamnă, cu 5 lei mai mult decît anul trecut.

— Mda, nu-i rău, răspunse moale Ivanciu. Vezi, eu mă gîndeam însă cum să facem ca să-i ajungem pe cei din Baba Ana sau Condurata. Știu, știu — făcu el, văzînd că președintele se pregătea să-i răspundă — știu ce-ai să-mi răspunzi: la Baba Ana, Condurata sau chiar la Vadu-Săpat sînt colective mai vechi, mai puternice și, vorba ceea, „departe-i încă grija de iepure". Ai dreptate, mai Neagule. Da' vezi, asta nu mă poate opri să mă gîndesc că ar trebui să facem și noi ceva, să ne frămîntăm mințile, ca să găsim un mijloc de mărire a valorii zilei-muncă.

Sămînța aruncată de Ivanciu în seara aceea de început de februarie nu s-a pierdut în vînt. Membrii consiliului de conducere au început să se frămînte în fel și chip, să caute posibilitatea de a mări valoarea zilei-muncă. „Să economisim în primul rînd cît mai multe zile-muncă", și-au spus oamenii. Degeaba vom avea la sfîrșitul anului multe zile-muncă, dar care vor valora puțin. Intr-un fel, asta ar însemna să ne jurăm singuri căciula".

„Botezul focului" l-a primit întîi administrativul. 150 de zile-muncă pentru îngrijirea sediului? Le-au tăiat dintr-o trăsătură de condei. De îngrijirea sediului ne vom ocupa voluntar, prin rotație. Buuun! Mai departe. Potrivit recomandărilor Consiliului de Miniștri, casierul și magazionerul primesc un număr fix de zile-muncă. Sînt însă anumite perioade cînd casierul poate face și alte munci, iar magazionerul poate lucra efectiv în producție. De aceea, adunarea generală a gospodăriei a hotărît: In prima jumătate a anului (ianuarie-iulie), cînd lucrările la magazie nu sînt în toi, să i se socotească magazionerului numai 12 zile-muncă pe lună. In rest, el va lucra acolo unde va fi nevoie și va dori, socotindu-i-se munca respectivă. Din 80 de zile-muncă anual, casierului i se va socoti 60, socotindu-i-se pe lîngă aceasta munca făcută la cîmp, în brigadă.

Nici paznicii cîmpului n-au fost „uitați". Nopțile de vară sînt scurte. Intră omul în serviciu la 9—10 seara și pînă să fumeze cîteva țigări, s-a și ivit ziua.

„In loc de 75 de procente pe noapte, numai 50. Restul, de vrea să facă și 2 norme, bucuros îl așteaptă brigada de cîmp".

Mai greu a fost în primăvară, cînd a început zorul muncilor. Unii colectiviști nu pricepeau, alții nu voiau să priceapă cum vine asta, cu economia de zile-muncă, iar alții, mai iuți la minte, s-au și „supărat" pe colectivă.

Bine înțeles că grija de căpetenie a conducerii a fost ca economia de zile-muncă să nu dăuneze lucrărilor agricole, să nu aibă drept urmare scăderea producției. De un mare ajutor le-a fost în această muncă grea, delicată, aplicarea normelor individuale.

O nouă adunare generală a fost convocată. Oamenii au aflat cum stau lucrurile și au fost de acord cu propunerea de a se mări normele la anumite lucrări.

Mecanizarea lucrărilor agricole a fost un alt factor de mare însemnătate în economia zilelor-muncă. La cultura de porumb, în afară de o singură prașilă, toate celelalte lucrări au fost executate cu mijloacele mecanizate, ale colectivei, ceea ce a permis economisirea a 19 zile-muncă la fiecare hectar. Și în timp ce mașinile lucrau, nici restul colectiviștilor nu stăteau cu mîinile în sîn. Se executa polenizarea suplimentară și alte lucrări agrotehnice menite să sporească producția și deci să mărească valoarea zilei-muncă. De altminteri, recoltele obținute în condițiile deosebite ale acestui an — 4.000 kg de porumb boabe la hectar, 2.900 kg de orz etc. — au făcut ca gospodăria colectivă din Bădeni-Miluiți să se situeze în fruntea celor din raionul Mizil.

Calculele făcute arată că gospodăria a economisit 1.430 de zile-muncă. Ce-au însemnat acestea și recoltele bogate obținute? Mult, foarte mult, pentru întărirea economică a colectivei lor, pentru sporirea veniturilor colectiviștilor.

In loc de 25 lei, cît prevedea planul inițial, valoarea zilei-muncă s-a ridicat la 40 lei, deci cu 15 lei mai mult. Pentru fiecare zi-muncă, colectiviștii primesc 27 kg de cereale și zarzavaturi, 51 kg de furaje, deosebit de bani. Față de planificare, veniturile gospodăriei s-au mărit și ele cu 32 la sută. Cu o parte din aceste venituri, colectiva și-a cumpărat un camion și a început să pună bazele unei crescătorii mari de păsări. Cu restul banilor, s-au procurat materialele de construcție necesare pentru noua clădire a sediului și a clubului colectivei.

★

O inițiativă prețioasă, cea a colectiviștilor din Bădeni-Miluiți. O inițiativă care și-a dat roadele, care și-a dovedit temeinicia. O inițiativă care marchează — mai cu seamă — un nou pas înainte pe calea înfloririi economice a colectivei și a creșterii bunăstării membrilor ei.

S. LEONARD

Să asigurăm toate condițiile pentru buna reparare a tractoarelor și mașinilor agricole

In iarna aceasta, datorită condițiilor grele de lucru din campaniile agricole de vară și toamnă (secetă excesivă, mult praf, suprasolicitarea forței motorului etc.), circa 90 la sută din tractoarele, mașinile agricole și mijloacele de transport existente în S.M.T. și G.A.S. vor trebui supuse unei minuțioase revizuiri tehnice și reparate cît mai bine. Ingrămădirea unui asemenea volum mare de lucrări într-o perioadă de timp relativ scurtă (circa 100 de zile) se datorește în primul rînd faptului că S.M.T.-urile și gospodăriile agricole de stat nu execută repararea fiecărei mașini la termenele prevăzute în normativul de îngrijiri și reparații. Tractoarele și mașinile agricole — nu totdeauna îngrijite așa cum se cere — sînt menținute în exploatare pînă cînd organele lor principale capătă uzuri mari. Ca urmare, într-o anumită perioadă a anului — și aceasta este de obicei iarna — aproape întregul parc de mașini și tractoare are nevoie de reparații serioase. Deoarece utilajul agricol tehnic trebuie pus în stare de funcționare, perioada iernii se transformă, vrei, nu vrei, într-o „campanie" de reparații. Desigur că o asemenea situație ar putea fi evitată dacă reparațiile ar fi efectuate, potrivit normativului, în tot cursul anului.

Realizarea planului de producție în stațiunile de mașini și tractoare și în gospodăriile agricole de stat depinde în cea mai mare măsură de nivelul tehnic al întreținerii și reparării parcului de mașini și tractoare. Pentru funcționarea neîntreruptă a tractoarelor și mașinilor agricole în timpul campaniilor agricole din anul viitor, o importanță hotărîtoare o are mai ales felul cum vor fi făcute adăpostirea, revizuirea, repararea și recepționarea utilajului agricol.

Pentru ca întregul parc de mașini și tractoare să fie revizuit și reparat bine din vreme, iar costul acestor lucrări cît mai redus, este necesar ca S.M.T.-urile și gospodăriile agricole de stat să ia o serie de măsuri pregătitoare și anume: amenajarea atelierelor mecanice pentru reparații (lumină, apă, încălzit), identificarea stării tehnice a parcului de mașini și tractoare etc. pregătirea utilajelor și dispozitivelor necesare, ca bancuri de rodaj, bancuri de centricubat pompele de injecție, aparate de alezat lagăre paliere (borștangă), aparate de măsură etc.

La identificarea stării tehnice a tractoarelor și mașinilor agricole, se va avea în vedere cît timp a trecut de la ultima reparație, numărul de hantri executați și de ore de funcționare. Starea tehnică a tractoarelor se va determina pe baza verificării puterii motorului și a consumului de carburanți și lubrifianți, precum și pe baza constatării gradului de uzură a pieselor și ansamblelor principale.

Pentru mașinile agricole, starea tehnică se va determina după același procedeu ca la tractoare, prin efectuarea de măsurători pentru stabilirea gradului de uzură a pieselor principale, ca: axe; roți dințate, organe active etc.

Numărul și gradele de reparații ce vor rezulta în urma identificării stării tehnice a tractoarelor și mașinilor din unitățile agricole de stat vor reprezenta cifrele definitive ale reparațiilor ce se vor executa în iarna 1956—1957.

Totodată, S.M.T.-urile și G.A.S.-urile vor analiza capacitatea de lucru a atelierelor mecanice proprii, întocmind un plan de încărcare a acestora defalcat pe luni, grade de reparații și pe fel de mașini. Stabilirea capacității de lucru a atelierului mecanic se va face de către inginerul mecanic șef și șeful de atelier. Ținînd seama de toți factorii care asigură executarea reparațiilor la timp și de bună calitate (starea atelierului mecanic, a utilajelor și dispozitivelor cu care este dotat, nivelul tehnic și profesional al muncitorilor), ei vor fixa ce fel de reparații pot fi executate în atelierul respectiv.

Atelierele S.M.T.-urilor și G.A.S.-urilor se vor încărca în primul rînd cu motoare și tractoare ce necesită îngrijirile tehnice nr. 3 și 4 și cu reparații de mașini agricole și anexe de exploatare, care vor lucra în campania agricolă de primăvară. Tractoarele și motoarele care au nevoie de reparații generale și capitale vor fi trimise la centrele mecanice, la atelierele regionale G.A.S. și, la nevoie chiar în întreprinderile industriale. Conducerile S.M.T.-urilor și gospodăriilor agricole de stat sînt obligate să trimită spre reparare tractoarele și motoarele la termenul stabilit prin contract, veghind totodată ca fiecare motor și tractor să aibă toate organele și piesele componente. Desigur că acele S.M.T.-uri care au aprobare specială, prin Ordinul Ministrului Nr. 767/955 de a executa reparațiile generale și capitale în atelierele proprii, nu sînt obligate a trimite astfel de reparații în afară.

Folosind bogata experiență a S.M.T.-urilor și sovhozurilor sovietice, un mare număr de S.M.T.-uri și G.A.S.-uri din țara noastră au introdus încă din anii 1951—52 o nouă formă de organizare a muncii în atelier — metoda reparării tractoarelor și mașinilor agricole pe posturi specializate pe ansamble și subansamble — renunțind la vechea metodă a reparării utilajului de către brigada respectivă. Rezultatele obținute au dovedit că metoda de reparații pe ansamble asigură repararea tractoarelor în termenii optimi stabiliți de plan, o calitate superioară a operațiilor, scăderea prețului de cost al lucrărilor, ridicarea calificării muncitorilor și creșterea simțului de răspundere al acestora față de lucrările executate, folosirea rațională și cu randament sporit a utilajului și a suprafeței atelierului.

Pentru aplicarea cu succes a metodei de reparare pe posturi specializate, conducerile S.M.T.-urilor și G.A.S.-urilor trebuie să ia o serie de măsuri tehnice și organizatorice. Astfel, trebuie să fie asigurate din vreme toate piesele de schimb și materialele necesare reparațiilor; procesul tehnologic al reparațiilor să fie întocmit în funcție de amplasarea posturilor; să se repartizeze la posturile-cheie muncitorii cei mai calificați; să se organizeze munca pe bază de norme individuale, să fie introdusă salarizarea în acord, iar distribuirea sculelor să se facă pe bază de mărci.

Atît tractoarele, cît și motoarele vor fi introduse în atelier numai pe baza fișei de observație, care va servi la întocmirea foilor de constatare detaliată și la stabilirea gradului de reparație necesar.

O grijă deosebită trebuie să o dea conducerile unităților recepționării tractoarelor și motoarelor reparate. Recepția calitativă a unui tractor, de pildă, se face în două faze: recepționarea motorului și apoi recepționarea tractorului în stare finită.

Motorul prezentat pentru recepție va fi însoțit de fișa de banc, din care să rezulte cotele arborelui cotit, ale cămășilor de cilindru, precum și o listă a pieselor principale care au fost înlocuite cu altele noi sau recondiționate. Totodată, se va controla presiunea uleiului, ungerea culbutorilor, pompa de injecție, pompa de alimentare, sistemul de răcire și altele. După această verificare, se demontează baia de ulei și se verifică aspectul interior al cilindrilor, paralelismul bielelor, se demontează un lagăr de bielă (de preferință nr. 2 sau 3) și se controlează felul cum a lucrat arborele-motor pe cuzinet.

Comisiile de recepție vor controla calitatea reparațiilor cu mare atenție și simț de răspundere manifestînd exigența necesară și neadmițînd sub nici un motiv lucrul făcut de mîntuială. Nici un motor sau tractor să nu fie considerat ca reparat dacă nu există garanția că va funcționa în bune condiții în timpul exploatării. Pentru fiecare tractor sau mașină reparată, comisia de recepție va încheia un proces-verbal de recepție, în două exemplare. Fără acesta, tractorul sau mașina agricolă respectivă nu se socotește reparată.

Organizînd munca așa cum s-a arătat mai sus și controlînd zi de zi desfășurarea procesului de reparații S.M.T.-urile și gospodăriile agricole de stat vor reuși să termine la timp și în cele mai bune condiții tehnice repararea tractoarelor și mașinilor agricole.

Ing. GH. ȘERBU
din Ministerul Agriculturii

Un mulgător fruntaș

In gospodăria agricolă de stat „Nicolae Bălcescu" din Periș, pe oricine ai întreba care este cel mai bun mulgător, răspunsul va fi: Ion Dobrinoiu. De la vacile îngrijite de el, s-au obținut pînă acum aproape 3000 litri de lapte peste prevederile planului pe întreg anul.

(Foto. S. NORU)

Lipsuri grave, care trebuie urgent lichidate

— De ce gospodăriile agricole de stat din regiunea Suceava nu-și îndeplinesc planul la producția de lapte de vacă

In regiunea Suceava, datorită condițiilor naturale favorabile, creșterea animalelor în gospodăriile agricole de stat a devenit o ramură din ce în ce mai importantă. Dintre specii, cea mai răspîndită este aceea a taurinelor.

Anul acesta, la începutul lunii aprilie, a avut loc la Suceava o consfătuire cu mulgătorii fruntași din G.A.S.-urile din regiune, avînd ca scop să arate celor prezenți metodele înaintate în creșterea animalelor, în vederea generalizării și introducerii lor pe scară largă în toate gospodăriile agricole de stat din regiune. In cadrul acestei consfătuiri, participanții au arătat că în fiecare gospodărie există posibilități de a se îndeplini și chiar depăși planul anual la producția de lapte de vacă și de a se reduce prețul de cost al acestuia. Insă pentru realizarea acestor obiective, participanții au cerut conducerilor gospodăriilor, trustului regional Gostat și Ministerului Gospodăriilor Agricole de Stat să ia măsuri de înlăturare a lipsurilor ce se mai manifestă în sectorul zootehnic. Tot în cadrul consfătuirii, îngrijitorii mulgători și-au luat angajamentul de a depăși planul anual de producție la lapte de vacă cu 16 la sută. Ținînd seama de faptul că sîntem aproape la sfîrșit de an, cînd în cadrul gospodăriilor agricole de stat se face bilanțul muncii depuse, redacția noastră și-a propus să analizeze felul cum s-a desfășurat munca în sectorul zootehnic, pentru realizarea planului anual la lapte de vacă pe întreg trustul Gostat Suceava.

Pînă la 1 noiembrie, planul global la lapte de vacă pe întreg trustul a fost realizat doar în procent de 65%, iar la producția de lapte marfă, numai cu 68 la sută.

Este știut că unul din factorii importanți pentru realizarea producției de lapte îl constituie asigurarea furajelor în cantități corespunzătoare și de bună calitate. Anul trecut, gospodăriile agricole de stat din cadrul trustului Suceava au avut furaje suficiente, însă în marea lor majoritate de proastă calitate. De pildă, 40 la sută din furajele fibroase au fost mucegăite din cauză că fînul nu a fost recoltat, cărat, depozitat la timp și în bune condiții. Ca urmare, la gospodăria Ițcani și altele, în lunile martie și aprilie vacile n-au primit nici un kilogram de fîn, ele fiind hrănite numai cu paie și cu cantități insuficiente de furaje concentrate. Consecința a fost că pe trimestrul I al anului 1956, aceste gospodării și-au realizat mai puțin de jumătate din planul de producție la lapte de vaci.

Dacă aceasta a fost situația furajelor în perioada stabulației, nici mai tîrziu, în perioada de pășunat, gospodăriile nu și-au asigurat întreaga cantitate de masă verde. N-a fost organizat în toate gospodăriile pășunatul sistematic pe parcele și nu s-a asigurat pășunatul animalelor după sistemul conveierului verde. Aspecte negative în această direcție s-au manifestat la gospodăriile Soldănești și Dîngeni, unde cantitatea de furaje masă verde a fost realizată numai pe jumătate față de necesarul pentru animale. De asemenea, în cadrul multor gospodării nu s-a făcut alimentația vacilor în mod rațional.

Față de lipsurile manifestate pînă acum în asigurarea bazei furajere, lipsuri ce au fost arătate cu tărie și în cadrul consfătuirii din luna aprilie, ne-am fi așteptat ca cel puțin pentru perioada de stabulație din anul acesta să fi fost luate măsuri corespunzătoare în această direcție. Dar dacă acest lucru a fost înțeles de unele gospodării, ca, de exemplu, G.A.S. Progresul, Zăicești, Albești și Ițcani, nu același lucru se poate spune și despre restul de gospodării. Astfel, gospodăria Ripiceni are un deficit de 391 de tone de fînuri, gospodăria Soldănești, 285 de tone, Vlăsinești, 134 de tone și Coțușca, 375 de tone. Mai trebuie arătat că o parte din aceste gospodării, ca Ripiceni și Coțușca, sînt deficitare și în ceea ce privește furajele însilozate. Prima are un deficit de 702 tone, iar cea de a doua, 1.085 tone. Pe întreg trustul există un deficit de 1.543 de tone de fînuri și 2.665 de tone de furaje siloz. Nici cel puțin acum, cînd se cunoaște situația furajelor pe gospodării, conducerea trustului nu a luat măsuri eficace de completare a deficitului de furaje; ea s-a mulțumit să ceară aprobare de la minister pentru achiziționarea de fîn din sectorul particular, în timp ce fînul unor gospodării de stat a fost recoltat tîrziu, pierzîndu-se din valoarea sa nutritivă, așa cum a fost cazul la gospodăria Coțușca.

ADĂPOSTURI INSUFICIENTE ȘI NECORESPUNZĂTOARE

Un alt factor care contribuie la mărirea producției și menținerea sănătății animalelor îl constituie și adăposturile corespunzătoare. In unele gospodării, s-au realizat construcții bune și trainice, așa cum este cazul la gospodăriile Coțușca, Ițcani și Progresul. La gospodăriile Dîngeni și Albești, însă, din cauză că adăposturile n-au fost terminate la timp, animalele au stat mult timp afară. In momentul de față, conducerile acestor gospodării au fost nevoite să cazeze vitele în mod provizoriu în grajdurile neterminate. Vina principală pentru neterminarea acestor construcții o poartă trustul 104 Căi Ferate Iași și trustul 142 Cîmpulung moldovenesc. Construcțiile, conform contractelor încheiate cu beneficiarii, trebuiau terminate încă din anul 1955. Mai trebuie arătat că la unele gospodării adăposturile pentru animale au fost executate de proastă calitate. Astfel, la gospodăria Dîngeni, cele 4 grajduri executate de trustul Căi Ferate Iași sînt în stadiul de a se prăbuși peste animale. O parte din vină pentru aceste stări de lucruri o poartă și conducerea trustului Gostat Suceava, care a tolerat acestor întreprinderi să tărăgănească și să execute adăposturi necorespunzătoare

ASIGURAREA APEI — PROBLEMĂ A CĂREI REZOLVARE NU SUFERĂ AMÎNARE

Este știut că apa în alimentația animalelor e un factor de mare importanță, care influențează asupra capacității de muncă a animalelor, cît și asupra producției. Unele gospodării de stat din regiunea Suceava au mari greutăți în această privință. De exemplu, gospodăria de stat Dîngeni își adapă animalele o dată pe zi, la o distanță de 7 km de locul de consum, iar gospodăria Călinești, la o distanță de 3 km. Exemple asemănătoare se mai pot da și din alte gospodării, unde lipsa apei a influențat în mod negativ asupra ridicării producției și asupra sănătății animalelor. Astfel, la G.A.S. Dîngeni, producția de lapte a scăzut de la 160 litri la 30 de litri pe zi, la un efectiv de 46 de vaci. De asemenea, la această gospodărie, precum și la altele, s-a înregistrat pierderea unui însemnat număr de animale tot din lipsă de apă.

Nu s-ar putea spune că aceste stări de lucruri, care dăinuie de cîțiva ani, n-ar fi cunoscute de trust și de Ministerul Gospodăriilor Agricole de Stat. Ele au fost aduse la cunoștință de nenumărate ori de Eroul Muncii Socialiste Constantin Adochiței și de alți mulgători fruntași din această regiune. Dar nici pînă acum problema nu a fost rezolvată decît în parte. Pe bună dreptate, muncitorii din sectorul zootehnic al gospodăriilor agricole de stat din regiunea Suceava își pun întrebarea: cînd are de gînd Ministerul Gostat să pună capăt acestei situații grave.

PREȚUL DE COST AL LAPTELUI SE MENȚINE RIDICAT

Lipsurile arătate pînă acum au contribuit mult la nerealizarea prețului de cost planificat al laptelui de vacă. Pe trust, în perioada 1 ianuarie — 1 iulie 1956, prețul de cost al litrului de lapte a fost planificat la 1,52 lei: cu toate acestea, el s-a ridicat la 2,26 lei. Gospodăriile care au luptat pentru remedierea situației sînt puține. Printre acestea, se numără gospodăriile Coțușca, Albești și Progresul. Nu același lucru se poate spune despre alte gospodării, ca Soldănești, unde litrul de lapte costă 5 lei! Situații asemănătoare se întîlnesc și la Dîngeni, Călinești, Ițcani etc. La mărirea prețului de cost a mai contribuit și obținerea la un preț ridicat a furajelor, cît și transportul acestora de la mari distanțe la locul de consum pe timpul iernii. Prețul de cost al furajelor pe trust pentru obținerea unui litru de lapte a fost de 0,93 lei, în loc de 0,67 lei, cît a fost planificat. Un exemplu concludent în această privință îl oferă gospodăriile Ițcani și Călinești. La gospodăria Călinești, prețul de cost al unui kg de fîn a fost 2,38 lei. Gospodăria Ițcani a cheltuit cu transportul furajelor la locul de consum pe timpul stabulației 185.000 lei.

O altă cauză care a făcut ca prețul de cost să se mențină ridicat a fost și aceea a furajării unui efectiv de 247 de vaci reformate cu o producție de 1-2 litri lapte pe zi, cum e cazul la G.A.S. Călinești, unde de la 60 de vaci reformate, timp de cîteva luni s-a obținut în medie cîte 1,5 litri de lapte pe zi de fiecare. Acest efectiv, deși trebuia predat la O.R.A.C.A. la data de 15 iulie, a fost predat abia la 1 octombrie crt.

★

O lipsă mare se constată în gospodării și în ceea ce privește crearea condițiilor optime de muncă și de trai muncitorilor din sectorul zootehnic. La gospodăria Albești, (director Dumitru Bălăceanu) îngrijitorii de animale n-au unde să doarmă, datorită faptului că n-a existat o preocupare din partea conducerii în vederea construirii unui grup social. De asemenea, muncitorii de la gospodăria Progresul sînt nevoiți să plece în fiecare zi în orașul Dorohoi, din lipsă de locuințe. La G.A.S. Dîngeni, muncitorii care au dorit să-și construiască case individuale n-au fost sprijiniți de conducerea gospodăriei. Tot aici, precum și la gospodăria Soldănești, masa servită la cantină este de proastă calitate și la un preț ridicat.

Din constatările făcute pe teren, reiese că gospodăriile agricole de stat din regiunea Suceava au posibilități pentru realizarea planului la lapte de vacă. Dar pentru traducerea acestora în viață, este necesar ca conducerea trustului regional Gostat Suceava și Ministerul Gospodăriilor Agricole de Stat să înlăture atît lipsurile constatate cu ocazia consfătuirii cu mulgătorii fruntași din regiune, cît și cele constatate pe teren. Nu mai trebuie tolerată atitudinea unor inspectori din minister, ca tov Luca sau Turcanu, care de cîte ori au fost în regiunea Suceava s-au mulțumit să înregistreze lipsurile constatate, fără a lua măsurile corespunzătoare. Problema cea mai acută în momentul de față ce stă în fața gospodăriilor agricole de stat din regiunea Suceava este asigurarea apei. Ministerul Gostat trebuie să ia măsuri și să nu mai tărăgăneze rezolvarea acestei probleme. Conducerea trustului Gostat Suceava (director Aurel Zaharia) trebuie să impulsioneze acțiunea de preparare a grosierelor, fiindcă numai așa va putea completa deficitul de furaje din gospodării. Pentru calificarea cadrelor din sectorul zootehnic, conducerile gospodăriilor agricole de stat au datoria să ia măsuri din timp în vederea deschiderii cursurilor agrozootehnice de masă. De asemenea, este necesar să se creeze condiții cît mai bune de muncă și de trai pentru muncitorii din sectorul zootehnic.

GH. ROSU
T. BILBIIE

20 de ani de la adoptarea Constituţiei U. R. S. S.

La 5 decembrie, se împlinesc 20 de ani de la data cînd Sovietul Suprem al Uniunii Sovietice a adoptat Constituţia U.R.S.S. — legea fundamentală a democraţiei socialiste sovietice.

Constituţia U.R.S.S. din 1936 a consemnat victoria socialismului, faptul eliberării definitive a oamenilor muncii din U.R.S.S., de sub jugul robiei capitaliste. Constituţia asigură oamenilor sovietici cele mai largi drepturi şi libertăţi, cum sînt: dreptul la muncă, la învăţătură, dreptul la odihnă, libertatea cuvîntului scris, a întrunirilor etc. Orînduirea sovietică asigură în mod efectiv condiţiile materiale necesare pentru exercitarea acestor drepturi şi libertăţi. Astfel, de peste 20 de ani, în U.R.S.S. nu mai există şomaj şi fiecărui om i se asigură o muncă după capacităţile sale. Dreptul la învăţătură este o realitate vie în U.R.S.S., unde în 1956 numai şcolile superioare au fost frecventate de 2 milioane de studenţi, adică de peste două ori mai mult decît în toate ţările capitaliste din Europa. Anual, milioane de oameni sovietici îşi petrec concediul plătit în cele mai minunate staţiuni balneo-climaterice din Crimeea, Caucaz şi alte regiuni pitoreşti ale Uniunii Sovietice.

Pe baza prevederilor Constituţiei U.R.S.S., organele de stat — sovietele de toate gradele — sînt alese de oamenii muncii. In prezent, din soviete fac parte 1,5 milioane de oameni sovietici şi milioane de alţi cetăţeni sînt antrenaţi în conducerea treburilor obşteşti.

Folosind marile drepturi şi libertăţi înscrise în Constituţie, oamenii sovietici înaintează cu paşi repezi spre comunism. Anul acesta, Uniunea Sovietică a obţinut noi succese pe calea înfloririi economiei naţionale. Astfel, în 1956, producţia anuală de oţel din U.R.S.S. se ridică la 49 milioane de tone, cea de cărbune, la 430 milioane de tone, cea de ţiţei, la 84 milioane de tone, iar cea de energie electrică, la 192 miliarde Kwh. Numai în ultimii trei ani, industria sovietică a livrat agriculturii 650.000 de tractoare (socotite în 15 H.P.), 142.000 de combine şi 345.000 de camioane. Cu ajutorul mijloacelor mecanizate, tinerii patrioţi sovietici au desţelenit în Kazahstan, ţinutul Altai etc., peste 35,5 milioane ha de pămînt. Nu este deci întîmplător că, anul acesta, oamenii muncii de pe ogoarele Uniunii Sovietice au obţinut recolte deosebit de bogate la cereale, sfeclă de zahăr, cartofi, bumbac şi o creştere a producţiei animale.

Viaţa oamenilor sovietici devine din an în an mai frumoasă şi mai îmbelşugată. Este semnificativ că, în prezent, vîrsta medie a cetăţenilor sovietici a ajuns la 64 de ani, faţă de 32 de ani, înainte de Marea Revoluţie Socialistă din Octombrie.

Democraţia socialistă sovietică, întruchipată în Constituţia U.R.S.S., constituie un model de urmat şi o sursă nesecată de învăţăminte pentru toate popoarele care construiesc socialismul.

PATRIA SOVIETICĂ

de Anatolii Sofronov

Cînd tunetul dădea tîrcoale,
Cînd fulgerul ţîşnea avan,
Proptit pe prispa casei tale
Stăteai desculţ, un băietan!

Şi tunetul, pe-un drum de care
Părea c-ar trece cu alai.
Iar tu, copilul, lumea mare
Din pragul casei o priveai.

Putea copilul să-nţeleagă
Că anii trec? Că-n depărtări,
Vei ţine minte casa dragă
Chiar de-ai străbate ţări şi mări?

... Un prag... Cărarea colbuită...
Arţari foşnind pe sub fereşti...
E tot ce vezi într-o clipită
Cînd vorba PATRIE rosteşti.

E tot ce porţi în amintire
Prin pîcla anilor fugiţi,
E tot ce laşi ca moştenire
La moarte, fiilor iubiţi.

E legea noastră şi-avîntarea,
E tot ce n-ai să uiţi în veci,
E drumul greu, şi-n faţă zarea,
Şi netezitele poteci.

E bolta cerului, albastră,
Smaragdul ierburilor moi,
Şi steagul ce deasupra noastră
Va arde pururi pentru noi!

In romîneşte
de M. DJENTEMIROV

EVENIMENTELE LA ZI

Prietenia dintre Republica India şi R. P. Chineză are o mare importanţă pentru pacea lumii

După cum se ştie, în prezent, delegaţia guvernamentală a R. P. Chineze, în frunte cu Ciu En-lai, premierul Consiliului de Stat, efectuează o vizită de prietenie în Republica India.

Relaţiile de prietenie şi colaborare dintre R. P. Chineză şi Republica India s-au întărit necontenit în ultimii ani. In cursul primei vizite a premierului Ciu En-lai în India, efectuată în vara anului 1954, Ciu En-lai şi primul ministru al Indiei, Nehru, au pus la baza relaţiilor dintre cele două ţări cele cinci principii „Pancea Sila": respectarea reciprocă a integrităţii teritoriale şi a suveranităţii, neagresiunea, neamestecul reciproc în treburile interne, egalitatea şi avantajul reciproc şi coexistenţa paşnică. Aceste principii paşnice stau astăzi la baza relaţiilor dintre multe ţări din vasta zonă a păcii.

Ambele mari puteri — R. P. Chineză şi Republica India — au participat în mod activ la conferinţa de la Bandung din 1955 a ţărilor Asiei şi Africii şi sprijină lupta acestor ţări pentru independenţă şi împotriva colonialismului. Se ştie de asemenea că guvernul Indiei a întreprins în ultimii ani o serie de iniţiative importante pentru menţinerea şi întărirea păcii în lume.

In după amiaza zilei de 29 noiembrie, premierul Consiliului de Stat al R. P. Chineze, Ciu En-lai, a rostit o cuvîntare în faţa deputaţilor celor două Camere ale Parlamentului indian. In cuvîntarea sa, Ciu En-lai a trecut în revistă marile progrese realizate în ultimii ani în consolidarea prieteniei dintre India şi R. P. Chineză şi a constatat că **„relaţiile dintre China şi India constituie un exemplu în istoria mondială"**. Unitatea dintre China şi India, a spus Ciu En-lai, a două ţări cu aproape un miliard de oameni, va fi o gigantică forţă morală şi materială pentru stabilizarea situaţiei în Asia şi Africa.

Imperialiştii continuă pregătirile pentru atacarea Siriei

După cum am mai relatat în numărul trecut al ziarului nostru, Israelul, Turcia şi Irakul, instigate de imperialiştii anglo-francezi, desfăşoară în prezent pregătiri pentru un atac armat împotriva Siriei. Se ştie că, de curînd, autorităţile siriene au descoperit un mare depozit de armament, cu arme de fabricaţie engleză şi vest-germană, aduse prin contrabandă din Irak, arme care trebuiau să servească pentru declanşarea unor turburări interne şi răsturnarea prin violenţă a guvernului legal. Deşi sînt demascaţi în faţa opiniei publice mondiale, Irakul, Turcia şi Israelul continuă să efectueze mari concentrări de trupe la frontierele lor cu Siria.

Ştirile sosite de la Washington confirmă rolul S.U.A. în pregătirea agresiunii împotriva Siriei. Departamentul de Stat al S.U.A., într-o declaraţie oficială aprobată de Eisenhower şi Dulles, oferă întregul său sprijin celor 4 ţări asiatice, participante la pactul agresiv de la Bagdad şi se pronunţă împotriva politicii independente şi neutre urmată de guvernul sirian. Presa americană subliniază că, publicînd această declaraţie, guvernul S.U.A. se apropie de poziţia agresivă a Angliei şi Franţei în Orientul Apropiat şi participă la războiul nervilor împotriva Siriei. Este semnificativ că amiralul Radford, preşedintele grupului unit al şefilor de stat major al armatei americane, a rostit la Washington o cuvîntare în care ameninţă cu amestecul militar al S.U.A. în Orientul Apropiat împotriva Siriei, referindu-se la o pretinsă „primejdie comunistă". Este limpede că atitudinea Siriei, care sprijină cu hotărîre lupta Egiptului împotriva agresiunii, stă ca un ghimpe în ochii imperialiştilor englezi, francezi şi americani.

Bucurîndu-se de tot sprijinul poporului, guvernul Siriei demască în faţa lumii întregi pregătirile militare ce se desfăşoară şi declară că, în cazul unei agresiuni, guvernul Siriei **„va cere ajutor politic şi militar din partea tuturor ţărilor"**. Este de subliniat că masele largi ale poporului din Irak condamnă cu hotărîre politica anti-siriană a guvernului Nuri-Said. Pe tot cuprinsul Irakului, au loc zilele acestea mari manifestaţii şi greve de protest împotriva guvernului. Represiunile sălbatice dezlănţuite împotriva manifestanţilor, represiuni care s-au soldat cu sute de morţi şi răniţi, nu au reuşit să oprească avîntul luptei populare. Numeroase persoane care vin din Irak relatează şi despre frămîntări în rîndurile armatei.

Complotul imperialist ce se pregăteşte împotriva Siriei se loveşte de pe acum de rezistenţa hotărîtă a popoarelor din Orientul Apropiat.

In fiecare zi sosesc noi informaţii despre pregătirile pe care Israelul, Irakul şi Turcia, instigate de Anglia şi Franţa, le fac pentru dezlănţuirea unui atac armat împotriva Siriei. Se ştie că guvernul Siriei a refuzat să repare conductele prin care petrolul extras în Irak era pompat spre porturile din răsăritul Mării Mediterane şi de aici transportat în Anglia şi Franţa, pînă cînd trupele agresoare nu vor fi retrase de pe teritoriul Egiptului. Nu este greu de înţeles că cercurile colonialiste anglo-franceze, refuzînd să evacueze trupele lor de pe teritoriul Egiptului, vor să înăbuşe acum şi independenţa Siriei.

CE CAUTĂ COLONIALIŞTII IN SIRIA

(Desen de NIC. NICOLAESCU)

Scrisoarea colectivului de profesori de la centrul şcolar agricol Sibiu, către colectivul de profesori al şcolii de agricultură din Döbeln (R. D. Germană)

Dragi tovarăşi,

Dorinţa dumneavoastră de a stabili legături de prietenie şi colaborare tovărăşească cu colectivul unei şcoli agricole din ţara noastră a fost primită cu mult interes de cadrele didactice de la centrul şcolar agricol Sibiu.

Noi am luat cunoştinţă în general despre modul dv. de organizare, iar din lucrările pe care aţi avut bunăvoinţa să ni le trimiteţi am fost informaţi şi asupra organizării pregătirii cadrelor agricole medii în R. D. Germană. Am constatat, cu această ocazie, că între sistemele de pregătire a cadrelor din agricultura R.P.R. şi R. D. Germană există o foarte mare asemănare, ceea ce va uşura fără îndoială schimbul nostru de experienţă.

Pentru început, în urma propunerilor făcute de întreg colectivul de profesori, am fost de părere că discuţiile noastre ar putea fi concretizate în următoarele puncte:

— Prezentarea reciprocă a celor două şcoli, unde să se arate de ce bază materială dispun, numărul elevilor şi profesorilor, cum se desfăşoară procesul de învăţămînt, care este profilul şcolii;

— Organizarea activităţii profesorilor;

— Organizarea activităţii ştiinţifice a cadrelor didactice;

— Rezultatul pregătirii elevilor în şcoală şi după ce merg în producţie;

— Organizarea practicii în producţie a elevilor şi practica didactică;

— Organizarea activităţii sportive şi culturale;

— Activitatea extraşcolară;

— Folosirea materialelor didactice în cadrul lecţiilor.

De asemenea, sîntem de părere să se stabilească legătura directă între profesorii de la aceeaşi disciplină şi să fie încurajat şi organizat schimbul de manuale didactice.

Relaţiile prieteneşti dintre cadrele didactice ale şcolilor noastre ar fi indicat să fie extinse şi asupra elevilor, în special în ceea ce priveşte organizarea studiului individual.

Desigur că în discuţiile noastre se vor ivi mult mai multe probleme. Ele însă vor fi soluţionate pe măsură ce ne vom cunoaşte mai bine. Sperăm că scrisoarea noastră va găsi un deplin acord din partea dv. Noi vă asigurăm că, în ceea ce ne priveşte, vom face tot ce va fi cu putinţă pentru a dezvolta continuu legăturile dintre noi, în aşa fel încît din acest schimb de experienţă să învăţăm cît mai multe lucruri folositoare.

In numele colectivului
de profesori al centrului
şcolar agricol Sibiu
director
ing. GH. MUNTEANU

Rectificare

La materialul cu titlul: „Drumul spre sud" apărut în ziarul nostru nr. 270 din 27 noiembrie 1956, în coloana a 4-a aliniatul I se va citi astfel: Viaţa nouă în Dresden a început cu aspectul tragic al celor 400.000 locuitori care fuseseră lăsaţi muritori de foame, în momentul intrării trupelor sovietice. Aceasta a fost moştenirea rămasă de la un regim ai cărui responsabili, parte şi-au primit pedeapsa istorică, parte continuă să ne promită pe calea undelor sau a scrisului, direct sau prin reprezentanţii lor, venirea unei epoci de „libertăţi" în care ei să fie liberi de a reduce la neant tot ce a dat mai bun geniul uman.

ŞTIRI AGRICOLE de PESTE HOTARE

Conferinţa sovieto-afgană pentru carantina şi protecţia plantelor

Recent, şi-a încheiat lucrările la Kabul (capitala Afganistanului) cea de a 13-a conferinţă anuală sovieto-afgană pentru carantina şi protecţia plantelor. La conferinţă, au fost ascultate referate prezentate de specialişti sovietici şi afgani, despre ultimele realizări în lupta împotriva dăunătorilor agriculturii. Cu satisfacţie s-a subliniat că îndelungata colaborare sovieto-afgană în domeniul protecţiei plantelor se dezvoltă cu succes şi aduce foloase agriculturii celor două ţări. Uniunea Sovietică acordă Afganistanului ajutor prin livrarea de chimicale, aparate necesare, precum şi ajutor tehnic.

In încheierea conferinţei, specialiştii sovietici s-au interesat de lucrările de valorificare a pămînturilor în văile rîurilor Ghilmen şi Arghenda.

O recoltă bogată de bumbac în R.S.S. Kazahă

Presa sovietică anunţă marele succes al colhozurilor şi sovhozurilor din Kazahstan, care au îndeplinit înainte de termen planul de stat de colectare a bumbacului brut, predînd statului 191.000 de tone de bumbac brut, cu 64.000 de tone mai mult ca anul trecut. In legătură cu aceasta, Comitetul Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice şi Consiliul de Miniştri al U.R.S.S. au adresat C.C. al P.C. din Kazahstan, Consiliului de Miniştri al R.S.S. Kazahe, comitetului regional al partidului din Kazahstanul de sud şi comitetului executiv regional o telegramă de felicitare.

Pregătiri în Cehoslovacia pentru cel de al III-lea Congres al cooperativelor agricole unice de producţie

Cel de al III-lea Congres al cooperativelor agricole unice de producţie din Republica Cehoslovacă a fost convocat la Praga pentru data de 22—24 martie 1957. Cu ocazia convocării acestui Congres, guvernul Republicii Cehoslovace a adresat o scrisoare tuturor ţăranilor muncitori şi membrilor cooperatori. In scrisoare, se analizează succesele obţinute de cooperativele agricole de producţie. Pînă în prezent, în Republica Cehoslovacă au fost înfiinţate 8.150 de cooperative de tip superior (IV), ele existînd în 57 la sută din comunele republicii. Sectorul socialist cuprinde 46 la sută din suprafaţa agricolă a ţării. Numai în perioada dintre 1 iunie 1955 şi 1 octombrie 1956, 46.000 de ţărani muncitori au alcătuit încă 1.793 de cooperative agricole de producţie, cu o suprafaţă de 235.000 ha, iar în cooperativele existente au mai intrat 32.000 de ţărani muncitori cu 86.000 ha de pămînt. Guvernul Republicii Cehoslovace cheamă în această scrisoare pe membrii cooperativelor de producţie agricolă să depună toate eforturile pentru dezvoltarea tuturor ramurilor de producţie agricolă, îndeosebi a creşterii animalelor, ridicînd astfel valoarea unei zile-muncă.

Guvernul Columbiei organizează represiuni sălbatice împotriva ţăranilor

După cum anunţă ziarul progresist ilegal „La Verdad", care apare la Bogota (capitala Columbiei), trupele dictatorului Pinilla organizează represiuni sălbatice împotriva ţăranilor care luptă pentru pămînt şi libertate. Operaţiile trupelor guvernamentale sînt conduse de misiunea militară americană. Numai în cursul unei singure expediţii militare „de pedepsire", organizată în partea de sud a regiunii Tolima, au fost ucişi 496 de ţărani. Aproape 20.000 de soldaţi au ocupat regiunea — care a fost declarată zonă militară — jefuind şi terorizînd populaţia. Un mare număr de activişti progresişti au fost întemniţaţi şi torturaţi. Recent, un grup de oameni politici din Columbia au cerut preşedintelui Pinilla să înceteze represaliile împotriva ţăranilor care luptă pentru pămînt şi drepturile lor.

Insemnări din R. D. Germană (VI)

Prin Turingia

Vizita la Döbeln, prelungită peste aşteptările noastre, în special în urma insistenţelor amabilului director care, plăcut impresionat de aprecierile noastre elogioase la adresa utilajului modern al bucătăriei, a ţinut neapărat să ne facă şi o demonstraţie a specialităţilor bucătarului, ne-a determinat să facem o tentativă de record: pînă a nu se întuneca, să străbatem cei 150 km pînă la Knau, unde se găseşte un institut de cercetări zootehnice, să-i cunoaştem activitatea şi în aceeaşi seară să ne întoarcem la Hermsdorfer Kreuz, unde urma să înnoptăm. După o scurtă consfătuire, am pornit, decişi să întreprindem temerara încercare.

Atmosfera cenuşie, apăsătoare, a acelei după-amieze de septembrie era mai propice discuţiilor aşezate decît căutărilor pe fereastră. In această privinţă, Herr Schneider, vîrstnicul meu tovarăş de drum şi interpret, s-a dovedit un bun cunoscător al regiunii, dîndu-mi astfel posibilitatea să mă orientez printre multele localităţi care răsăreau din pămînt la fiecare pas. Am lăsat în stînga marele oraş Karl Marx-Stadt (fost Chemnitz) renumit prin ţesătoriile, filaturile şi întreprinderile sale metalurgice, apoi Hohenstein-Ernsttahl şi Ober-Lungwitz, două importante centre în care este foarte dezvoltată industria ciorapilor. Este demn de remarcat că întreagă această parte a Germaniei este o adevărată bază a industriei textile. Astfel, Glauchau este specializat în textile pentru femei. Tot aci se găseşte şi o mare fabrică pentru lînă artificială. Pentru turişti, punctul de atracţie îl constituie desigur un vechi castel feudal, care este legat printr-o subterană de localitatea Waldenburg, situată spre nord, la 8 km. In depărtare, autostrada coteşte, dispare în dosul unei perdele de pomi şi reapare pe coama unui deal, ca o bandă dublă, nesfîrşită, desfăşurată de un elevator uriaş şi care poartă pe ea jucării mici, mînate de pitici. In imediata apropiere, de astă dată pe partea dreaptă, se zăreşte Meerane, alt centru al industriei textile, în special pentru bărbaţi. Fabricile de aci sînt mari, unele din ele depăşind 3000 de lucrători.

Ultimul oraş important înainte de Hermsdorf, pe care însă abia îl putem zări, este Gera, situat pe rîul Weisse Elster, renumit de asemenea prin stofele şi faianţele pe care le produce. Incă 15 km şi sîntem la cea mai importantă încrucişare de drumuri din sudul ţării, Hermsdorfer Kreuz. Pe aci trec încontinuu, într-un dute-vino plin de agitaţie, sute şi sute de turisme şi camioane, cu sau fără remorcă, îndreptîndu-se spre toate cele patru puncte cardinale, cu călători pe cont propriu sau cu mărfuri. Multe maşini poartă indicii din republica federală, toate avînd însă aceeaşi destinaţie: Berlin. La răscruce, este construit un mare hotel, fără pretenţii arhitecturale, dar oferind maximum de confort călătorilor pentru unica noapte ce o petrec între zidurile sale. Inevitabila staţie cu benzină de cărbuni este şi ea în apropiere, deservind numeroasele vehicule parcate pe platoul din faţa hotelului.

★

Drumul s-a abătut înspre sud, apoi, după 20 de minute, am părăsit autobanda în direcţia vest, trecînd prin dreptul oraşelor Neustadt şi Pösneck. Ne grăbeam să ajungem mai repede la Knau, pentru a prinde ultimele raze ale soarelui. N-a fost chiar aşa de uşor, căci, la un moment dat, drumul s-a îngustat mult, am început să tăiem cînd la dreapta, cînd la stînga vestitele păduri ale Turingiei, străbătînd apoi o regiune mlăştinoasă şi făcîndu-ne loc cu greu printre casele care strîmtorau mult drumurile noroioase ale celor cîteva sate de pe itinerariul nostru nesigur. Institutul a apărut în faţa noastră deodată, într-o poziţie surprinzătoare, pentru mine cel puţin, care mi-l imaginasem cu totul altfel şi în alt loc. Intr-adevăr, obişnuit cu dorinţele deseori exprimate ale multor cercetători de la noi, care socotesc că ştiinţa se poate face numai în marile centre populate, am fost puţin deconcertat de prezenţa unui atît de renumit institut la marginea unui sat.

Prezentările — inevitabile — au luat sfîrşit repede. Primind apoi cu multă plăcere oferta, care iniţial ni s-a părut amuzantă, de a schimba încălţămintea noastră cu cîte o pereche de cizme noi de cauciuc, ne-am îndreptat împreună cu marţialul dr. Scholtz prin curtea muiată de ploaie şi pătată de mici băltoace de apă murdară, spre o latură a incintei, unde se găseau cîteva adăposturi amenajate pentru executarea uneia din experienţe privind stabilirea celui mai bun sistem de creştere a viţelelor. Se experimentează patru tipuri de cuşti pentru viţelele pînă la 3-4 luni. Primul model de cuşcă are o parte descoperită şi este situată într-o curte de 3x5 m, pardosită cu cărămizi. Al doilea model are două părţi descoperite, al treilea este descoperit din toate părţile, iar al patrulea este un model special, primit de la o fabrică. In toate cazurile, alimentaţia se face de 3 ori pe zi. După 3-4 luni, viţelele se trec sub şoproane. Şi în această perioadă, încercările privesc mai multe tipuri de şoproane. Primul are 6 iesle exterioare, la care stau legate animalele, iar de ambele părţi longitudinale, curtea este pietruită. Tipul doi diferă prin aceea că este acoperit din două părţi, al treilea tip este acoperit din toate părţile. Sub aceste şoproane, junincile se ţin pînă la vîrsta de 2 ani şi jumătate. La vîrsta de 18—20 luni, sînt date la tauri, însă numai în cazul cînd au împlinit greutatea de 400 kg. Dacă greutatea nu este împlinită, se mai aşteaptă două luni.

Intreaga experienţă vrea să demonstreze superioritatea întreţinerii animalelor la rece. Acestea sînt ţinute într-adevăr în aer liber tot anul, iarna şi vara. Modelele de adăposturi prezentate sînt originale. Mi s-a precizat însă că experienţele se bazează pe rezultatele obţinute în alte ţări (Uniunea Sovietică, Ungaria, Cehoslovacia, Suedia, Danemarca, Finlanda).

După ce împlinesc vîrsta de 2 ani şi jumătate, animalele trec în grajduri mari, zidite, unde sînt ţinute în continuare sub observaţie. Cum într-o parte a grajdului se găsea turnul unui siloz, întrebarea a venit spontan: în ce măsură se folosesc furajele de siloz? După cum mă aşteptam, vacile sînt hrănite în special cu siloz, pe care staţiunea îl are asigurat, dat fiind existenţa în apropiere a unei păşuni naturale foarte productive. In afară de iarbă, obişnuiesc să însilozeze trifoi şi borhot.

O experienţă asemănătoare este întreprinsă cu un lot de 16 vaci de rasă Friză, într-un grajd mare, deschis în părţile longitudinale. Dimensiunile grajdului sînt de 30x15 m. Pentru fiecare vacă se socoteşte o suprafaţă de 5 m.p., astfel că în total pentru culcuş revin 80 m.p. Culoarul de alimentaţie este despărţit printr-un grilaj de culcuşul comun, iar la baza grilajului se găseşte jgheabul de alimentaţie cu hrană şi apă. După grilaj, urmează un pat ridicat din cărămizi, pe care animalele stau cînd mănîncă sau cînd se adapă. Culcuşul comun are o denivelare de 30 cm. Aşternutul se schimbă doar de 3-4 ori pe an, ceea ce determină o mare economie de timp şi de mînă de lucru. S-ar putea naşte obiecţia că sănătatea vitelor ar fi periclitată. Acest lucru nu se întîmplă, deoarece aeraţia permanentă le asigură sănătatea. In fiecare zi, însă, se mai adaugă deasupra 5 kg de paie curate. Pentru mişcare, vacile au rezervată dincolo de culcuş o curte pavată cu cărămidă, în suprafaţă de 48 m.p.

Creşterea vitelor la rece nu e o metodă nouă. Rezultatele obţinute la sovhozul Karavajevo din U.R.S.S. de către Steiman sînt cunoscute şi la noi de mulţi ani. Ce o fi împiedicat oare Institutul de cercetări zootehnice să pună mai mult accent pe cercetările de această natură, cînd şi pentru condiţiile ţării noastre ar fi fost de mare interes aplicarea metodei lui Steiman?

Dar la Knau se fac experienţe şi cu alte specii de animale. Ceea ce m-a uimit cînd am trecut în spatele centrului gospodăresc a fost aspectul panoramic al adăposturilor pentru porcine. Aşezate pe o coastă de deal acoperit cu o pădure rară, grajdurile par o adevărată colonie, asupra căreia ochiul se opreşte cu deosebită curiozitate, impresionat de extraordinara varietate a adăposturilor individuale sau colective. Linia directoare care se observă în concepţia de construcţie a lor este **economia de material şi maximum de randament.** Intr-adevăr, elementul constructiv de bază este materia primă locală: paie şi lemne. Prea puţin este folosită cărămida sau cimentul. In special paiele sînt la loc de cinste, ele servind şi ca pereţi, şi ca acoperiş. Am văzut în această privinţă două modele de grajduri individuale executate din blocuri paralelipipedice de paie presate şi care asigurau o perfectă izolare de precipitaţii. Mi s-a părut interesant şi un grajd comun pentru purcei, la care acoperişul, în formă de con cu baza foarte mare şi înălţimea mică, era executat tot din paie susţinute de leaţuri subţiri. Marginea adăpostului, cu un diametru ceva mai mic decît acoperişul, era constituită dintr-un ţarc din şipci de lemn cioplite foarte rudimentar, fără nici un fel de apărătoare împotriva intemperiilor, astfel că în interiorul adăpostului domneau aceleaşi condiţii ca cele de afară, minus precipitaţiile atmosferice. Intr-o parte, se afla curtea împrejmuită, avînd la margine un fel de acoperiş îngust, în formă de prizmă triunghiulară, care apăra troacele. In asemenea adăpost, în care fiecare animal dispune de un metru pătrat, vieruşii se ţineau pînă la vîrsta de 8 luni, iar scroafiţele, pînă la 12 luni.

Varietatea aceasta de grajduri pentru porci constituie de fapt punctul de atracţie a vizitatorilor de la sate. Ţăranii din întreaga Germanie răsăriteană vin aci pentru a se consulta cu specialiştii şi a căpăta îndrumări. De altfel, am avut ocazia să mă conving de rezultatele practice ale acestor legături. In toată ţara, crescătorii de animale au adaptat tipuri de grajduri recomandate de Institut. Aceasta se explică — cred — şi prin spiritul calculat al ţăranului german şi al poporului german în general, care judecă totul din punct de vedere economic. Deşi Institutul nu are prea bune căi de acces pînă la el, totuşi, acest lucru nu împiedică de loc pe numeroşi vizitatori din toate ţările să vină aproape zilnic pe acolo. Anual, Institutul este vizitat de peste 5.000 de persoane din întreaga lume. E şi acesta un record!

In Institut lucrează 20 de tehnicieni zootehnişti şi 5 cercetători. Pentru cultura plantelor, există un agronom şi 49 de lucrători (4 tractorişti, 1 mecanic, 1 maşinist, 1 rotar şi restul, muncitori agricoli). Pentru creşterea peştelui, lucrează un specialist, ajutat de 5 muncitori necalificaţi. Cu administraţia se ocupă 5 oameni, iar pentru conducere există un director, ajutat de 3 specialişti şi un administrativ. Nu există un director administrativ, aşa cum este situaţia la staţiunile noastre experimentale. In total, Institul cuprinde circa 100 de oameni.

Cercetătorii nu se preocupă însă şi de raţionalizările în procesul de producţie, care sînt un element principal în scăderea preţului de cost. Ei privesc problemele de studiu doar sub aspect fiziologic, sau în orice caz, în special din acest punct de vedere. Dacă animalele crescute în condiţii naturale tot anul, se comportă bine, se fortifică, sînt prolifice şi dau producţii satisfăcătoare, misiunea cercetătorului este considerată ca îndeplinită. Acest punct de vedere nu este însă însuşit şi de alte institute, aşa cum am avut ocazia să constat.

EUGEN MEWES

„Agricultura Nouă", organ al Ministerului Agriculturii şi al Ministerului Gospodăriilor Agricole de Stat. Apare bisăptămînal. Redacţia şi Administraţia Piaţa Scînteii Nr. 1 Bucureşti. Telefon 7.60.10. Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin"